

Universitätsbibliothek Wuppertal

M. Tullii Ciceronis Orationes diligentius recognitae & aptiore serie repositae

Cicero, Marcus Tullius

Lutetiae Paris, 1522

Pro domo sua ad pontifices. Oratio XXX.

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-431](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-431)

Pro domo sua ad Pont. Fo. CLXII.

PRO DOMO SVA AD PONTIFICES. ORATIO. XXX.

VM multa diuinitus Pontifices a maioribus nostris inuēta atq; instituta sunt, tum nihil præclarius, q̄ q̄ vos eosdem & religionibus deorum immortalium, & summe Reip. præesse voluerūt: ut amplissimi & clarissimi ciues Remp. benegerendo, Pontifices religiones sapienter interpretando, Remp. cōseruarent. Q̄ si vllō tēpore magna causa in sacerdotū populi Romani iudicio, ac potestate versata est, hæc profecto tanta est, ut omnis reip. dignitas, omnium ciuū salus, vita, libertas, aræ, foci, dii penates, bona, fortunæ, domicilia, vestre sapientia, fidei, potestatisq; cōmissa, creditaq; esse videant. vobis hodie no die cōstituendū est, vtrum posthac amētis ac perditos magistratus improborum, ac sceleratorum ciuū præsidio nudare, an etiam deorum immortalium religione armare malitis. Nam si illa labes, ac flamma Reip. suum illum pestiferum, & funestū tribunatum, quem æquitate humana tueri nō potest, diuina religione defenderit, alia cerimoniam nobis erunt, alii antistites deorum immortalium, alii interpretes religionum requirēdī. sin autem vestra auctoritate, sapientiaq; Pontifices, ea quæ furore improborum in Reip. ab aliis oppressa, ab aliis deserta, ab aliis prodita, gesta sunt, rescinduntur: erit causa, qua consiliū maiorum in amplissimis viris ad sacerdotia eligendis iure, ac merito laudare possimus. Sed quoniam ille demens, si ea quæ ego p̄ hos dies in senatu de Rep. sensi, vituperasset, aliquē se aditum ad aures vestras esse habiturū putauit, omittam ordinem dicendī meum: respondebo hominis furiosi non orationi, qua ille vti non potest, sed conuitio, cuius exercitationē cū intolerabili petulantia, tū etiā diuturna impunitate muniuit. Ac primū illud a te hoīe vesano, ac furioso requiro, quæ te tanta poena tuorum scelerū flagitiorūq; vexet, ut hos tales viros, qui non solum cōsiliis suis, sed etiam specie ipsa dignitatem Reip. sustinent, q̄ ego in sententia dicenda salutem ciuū cū honore Cn. Pompei cōiunxerim, mihi esse iratos, & aliud de summa hoc tēpore religione sensuros, ac me presente senserit, arbitrere? Fuiſti tu inquit apud pontifices superior: sed etiam quoniam te ad populum cōtulisti, sis inferior necesse est. ita ne vero: qd̄ in imperita multitudine est vitiosissimū, varietas, & incōstantia, & crebra tanq̄ rēpstatum, sic sententiarum cōmutatio, hoc tu ad hos transieras: quos ab incōstantia grauitas, a libidinosa sententia certum & definitū ius religionum, vetustas exēplorū, auctoritas literarum, monimētorumq; deterret? Tu ne es ille, inquit, quo senatus carere nō potuit: quē boni luxerūt: quē Resp. desiderauit: quo restituto, senatus auctoritatē restitutā putabamus: quā primū adueniens prodidisti. Nondū de mea sententia dico. impudentia primū respondebo tuę. Hūc igitur funesta Reip. pestis, hunc tu ciuē ferro, & armis, & exercitus terrore, & cōsulū scelere, & audacissimorū hominū minis, seruorū delectu, obsessioe templorū, occupatione fori, oppressione curiæ, domo, & patria, ne cum improbis boni dimicarent, cedere curasti: quē a senatu, quē a bonis oibus, quē a cūcta Italia desideratū, accersitū, reuocatū, cōseruandæ Reip. causa cōfiteris? At em̄ in senatū venire, in Capitoliū intrare turbulento illo die non debuisti. Ego vero neq; veni, & domo me tenui, q̄ diu turbulētū tēpus fuit, cū seruos tuos ad rapinā, ad honorū cadem paratos cū illa tua cōscelatorū ac perditorū manu armatos in Capitoliū tecū venisse cōstabat, qd̄ cū mihi nunciaret, scio me domū mansisse, & tibi & gladiatoribus tuis instaurandę cædis potestate non fecisse. postea q̄ mihi nūciatū est, populū Ro. in Capitoliū p̄pter metū, atq; inopiā rei frumentariæ cōuenisse, ministros autē scelerū tuorū perterritos, partim amissis gladiis, partim ereptis diffugisse, veni nō solū sine vllis copiis, a manu, verū etiā cū paucis amicis. An ego cū P. Lætulus Cōsul optime de me ac de Rep. meritis, cū Q. Metellus, q̄ cū meus inimicus esset, frater tuus, & dissensionī nostrę, & p̄cibus tuis salutē ac dignitatē meā p̄tulisset, me arcesserent in senatū: cū tanta multitudo ciuū tā recētī officio suo me ad referēdā gratiā nominatim vocaret: non venire: cū presertim te iam illinc cū tua fugitiuorū manu discessisse cōstaret. Hic tu me etiā custodē defensorēq; Capitolii, tēplorūq; oīm, hostē capitolinū appellare ausus es: q̄ cū in Capitolio Senatū duo Cōsules haberēt, eo venire, vtrū ne est tēpus aliqd̄, quo in senatū venisse turpe sit: an res illa talis erat, ut rē ipsā repudiare, & eos q̄ agebāt, cōdemnare deberē? Primū dico Senatoris eē boni, semp̄ in senatū venire: nec cū his sentio, q̄ statuūt min⁹ bonis t̄pib⁹ in senatū ut ipsi nō venerēt: nō itelligētes hāc suā nimia pseueratiā, iis, quorū aim offēdere voluerūt, gratā & iucūdā

Oratio.
Conuitiū.

Sententiā
cōmutatio
tanq̄ rēpstatum.

Domo me
tenui.

fuisse. At em̄ nōnulli ppter timorē, q̄ se in senatu tuto nō esse arbitrabant̄, discesserūt. nō re
 prendo: nec quero, fuerit ne aliqd̄ primescendū, puto arbitrio suo quēq̄ timere oportere.
 cur ego nō timuerim, queris: quia te illinc abiisse cōstabat. cur cū viri boni nōnulli putarint
 tuto se in senatu esse nō posse, ego nō idē senserim: cur cū ego me existimarem tuto oīno in
 ciuitate eē nō posse, illuc irē: an aliis licet & recte licet, i meo metu sibi nihil timere: mihi vni
 necesse erit, & meam, & aliorū vicem primescere: an quia nō condemnaui sentētia mea duos
 Consules, sum reprehendēdus: eos igit̄ ego potissimū damnare debuī, quorū lege perfectum
 est, ne ego indemnatu, atq̄ optime de Rep. meritis, damnatorū poenā sustinerē: quorū etiā
 delicta ppter eorū egregiā in me cōseruādo volūtatē, nō modo me, sed oīs bonos ferre oportet:
 eorū optimū cōsiliū ego potissimū p eos in meā pristina dignitatē restitutus, cōsilio re
 pudiarē meo! At quā sentētiā dixi: primum eā, quā populi sermo in animis vestris iam an
 te defixerat: deinde eā, quē erat superiorib⁹ dieb⁹ agitata in senatu: deinde eā, quā senat⁹ fre
 quēs, tū, cū mihi est assensus, secut⁹ est: vt neq̄ allata sit a me res inopinata ac recēs, nec si qd̄
 in sentētia vitium est, maius sit eius, q̄ dixerit, q̄ omniū, q̄ pbarint. At em̄ liberū senatus iū
 diciū ppter metū nō fuit, si timuisse eos facis, q̄ discesserūt, cōcede. non timuisse eos, q̄ reman
 serūt. sin aut̄ sine iis q̄ tū abfuerūt, nihil decerni libere potuit: cū oēs adessent, cōceptū est re
 ferri de indicēdo S.C. ab vniuerso senatu reclamātū est. Sed quero in ipsa sentētia, quā prin
 ceptus ego sum eius, atq̄ auctor, quid rephēdat: vtrū causa capiēdi noui cōsiliū nō fuit: an meq̄
 partes in ea causa nō p̄cipue fuerūt: an alio potius cōfugiēdū fuit: quæ res, q̄ causa maior es
 se, q̄ fames potuit: q̄ seditio: q̄ cōsilia tua, tuorūq̄: qui facultate oblata ad imperitorū aōs in
 citādos, renouaturū te tua illis funesta latrocinia ob annonę causam putarūt. frumētū puin
 cię frumētarię partim nō habebāt: partim in alias terras, credo ppter varietatē vēditorū, mi
 serant: partim, quo gratius esset, tū cū in ipsa fame subuenissent, custodiis suis clausū cōtine
 bant, vt subito nouū mitterēt. res erat nō in opinione dubia, sed in p̄sentia, atq̄ ante oculos
 pposito periculo: neq̄ id cōiectura p̄spiciebamus, sed iā experti videbamus. nā cū ingrauesce
 ret annona, vt iā plane inopia, ac fames, non caritas timeret, cōcursus est ad tēplū Concor
 dię factus, Senatū illuc vocante Metello Cōsule. qui si verus fuit, ex dolore hominū & fame,
 certe Cōsules causam suscipere, certe Senatus aliqd̄ cōsiliū capere potuit. Sin in causa fuit an
 nona, seditiois quidē stimulator & cōcitor, tu fuisti, nonne id agendū nobis oībus fuit, vt
 materiē subtraheremus furori tuo: quid si vtrūq̄ fuit: & vt fames stimularēt hoīes, & tu in
 hoc vlcere tanq̄ vnguis existeres: nonne fuit eo maior adhibēda medicina: q̄ & illud natiū,
 & hoc delectū malū sanare posset: Erat igit̄ & p̄sens caritas, & futura fames. inde saxis facta
 lapidatio est. si ex dolore plebeio nullo incitāre, magnū malū, si P. Clodii impulsu, v̄sitatū ho
 minis facinorosi scelus. si vtrūq̄, vt res esset ea, q̄ sua spōte multitudinis aōs incitaret, & pa
 rati atq̄ armati seditiois duces: videat ne ipsa Resp. & cōsulū auxiliū implorasse: & senat⁹ fi
 dē: Atqui vtrūq̄ fuisse p̄spiciū est. difficultatē annonę, summāq̄ inopiā rei frumētarię, vt ho
 mines nō iā diuturnam caritatē, sed vt famē plane timerēt, nemo negat. hūc istū otii, & pacis
 hostē causam arrepturū fuisse ad incēdia, cedes, rapinas, nolo. Pōtiffices suspicemini, nisi vide
 ritis. qui sunt hoīes a Q. Metello fratre tuo Cōsule in Senatu palā nominati: a quibus ille se la
 pidib⁹ appetitū & p̄cussum esse dixit: L. Sergiū & M. Lollīū noīauit. quis est iste Lollius: qui si
 ne ferro ne nūc qd̄ tecū est, q̄ te Tribuno pl. nihil de me dicā, sed q̄ Cn. Pōpēiū interficiendū
 depoposcit. quis est Sergius: armiger Catilinę, stipator tui corporis, signifer seditiois, cōcita
 tor tabernariorū, damnatus iniuriarū, percussor, lapidator, fori depopulator, obsessor patrię.
 His atq̄ huiusmodi ducib⁹, cū tu in annonę caritate in cōsules, i senatū, in bona, fortunaq̄
 locupletū, p̄ causam inopū atq̄ peregrinorū, repētinos imperus cōparares: cū tibi salus esse in
 otio nulla posset: cū desperatis ducibus decuriatos ac descriptos haberes exercitus perditō
 rū: nōne puidendū senatui fuit, ne in hāc rātā materiē seditiois, ista funesta fax adhæresce
 ret: Fuit igit̄ causa capiēdi noui cōsiliū. videte nūc, fuerit ne partes meę p̄cipue. Quē tū Ser
 gius ille tuus, quē Lollius, quē ceterę pestes in lapidatiōe illa noīabant: quē annonā pręstare
 oportere dicebāt: nonne me: qd̄ puerorū illa cōcursatio nocturna: num a te ipō instituta, me
 frumētū flagitabāt: quasi vero ego aut rei frumētarię p̄fuissem, aut cōpressum aliqd̄ frumen
 tū tenerē, aut in isto genere omnino qcq̄ aut curatiōe, aut potestate valuissem. sed homo ad
 cedē imminēs, meū nomen operariis ediderat, imperitis iniecerat. cū de mea dignitate in tem
 plo Iouis Maximi Senat⁹ frequētissimus vno isto dissentiente decreuisset, subito illo ipso die

Ingrauesce
ret annona

Tanq̄ vn
guis in vl
cere.
Lapidatio.

om̄
om̄

Pro domo
 certissimi animi nec op
 numine suo redimē mōi
 nocēbat, qui q̄ in meo red
 ditionis timor, si p̄re bell
 reditu facta erat ditione
 tabat, ego deusq̄ nō sol
 patris eius, populi a populi
 rōnōtatione in senatu vocat
 tā, dixi Resp. saluberrimū
 sen aliqd̄ in ea re gerēda
 sustinere nō poterit. dōg
 nere, succubūtem en̄ pot
 mur, ad illū fide, cōsilio, v
 ue hūc dū immortales fr
 frugū inopia, fames, q̄ an
 dia fuisset, sic reditu meo
 leges, concordia populi, Se
 auctū meo, cōsilio, auctō
 bo, p̄mitto, spondeo, cōsili
 mine, in id dicitur, quo v
 sentētia mea respōdit, rem
 de, incedis, v̄sitate, nem
 muniū mlieriarū, qui semp
 vni extra ordinē decretū
 fillima, maxima, terra, mu
 victorē populi Romani
 disputat, se, si qua res est
 dūnem nihil cuiq̄ dare
 ego sentētiā ne laude
 defendēda vocatus, aut
 hi quoq̄ vtēda fuit, qu
 cū illis tū possum aliqd̄
 dūne dari nihil cuiq̄ opo
 drini eodē iure regnati
 eius regnū, bona, fortun
 bus, societas nobis, & an
 bello gerēdo, M. Catonē
 mū rep. virtute, cōsilio, q̄
 gas esse iuris quēq̄ vili
 tuā, q̄ in ipō Catonē, qu
 quē tuis Sergius, Lollius
 indematōis necis p̄re
 extra ordinē notatam t
 tionē occultare nō possit
 SAR P. SLODIO, cū em̄
 alcriberet Proconsul, aut
 bunatu tuo remouisset, h
 Quas aut nūq̄ tibi ille h
 sue tu finxisti, certe con
 Sed omitto Catonē, cuius
 tia tegere videt̄ imper
 sceleratissimo, cōcitantū
 pecuniam ad emendos ag
 tū dedit: Cui quidē cū Ca

Pro domo sua ad Pont. Fo. CLXIII.

carissimā annonā nec opinata vilitas cōsecuta est. erant q̄ deos imortales (id qđ ego sentio) numine suo reditū meū dicerēt cōprobasse. nonnulli aut̄ illā rē ad illā rationē cōiecturāq; re uocabāt, qui q̄ in meo reditu spes otii, & cōcordiē sira videbat, in discessu aut̄ quotidianus se ditionis timor, iā pene belli depulso metu cōmutatā esse annonā dicebāt: q̄ qa rursus in meo reditu facta erat durior, a me cuius aduentu fore vilitatē boni viri dictitabāt, annonā flagitabat. ego deniq; nō solū ab operariis tuis impulsu tuo nominabar, sed etiā depulsis ac disti- patis tuis, copiis a populo Ro. vniuerso, q̄ tū in Capitoliū cōuenerat, cū illo die minus vale- rē, noiatim in senatū vocabar. deniq; expectatus, multis sentētiis iā dictis, rogatus sum sentē- tiā. dixi Reip. saluberrimā, ac necessariā, petebat a me frumētī copia, annonē vilitas: quasi pos- sem aliqd in ea re gerēda: nō habebat. flagitabar bonorū exoptulatione, improborū conuitia sustinere nō poterā. delegauī amico locupletiori, nō quo illi ita de me merito onus illud ipō- nerē (succubuissem em̄ potius ipse) sed quia videbā id, qđ oēs: qđ nos de Cn. Pōpeio pollicere mur, id illū fide, cōsilio, virtute, auctoritate, felicitate deniq; suā facillimē perfecturū. Itaq; si- ue hūc dii immortales fructū mei reditus populo Ro. tribuūt: vt quēadmodum discessu meo frugū inopia, fames, vastitas, cades, incendia, rapinā, scelerū impunitas, fuga, formido, discor- dia fuisset: sic reditu meo vbertas agroꝝ, frugū copia, spes otii, trāquillitas animorū, iudicia, leges, concordia populī, Senatus auctoritas mecū simul reducta videant, siue egomet aliquid aduētū meo, cōsilio, auctoritate, diligentia pro tanto beneficio populo Ro. prestare debuī: p- fto, pmitto, spondeo: nihil dico amplius, hoc qđ satis est huic tēpori dico, Remp. annonē no- mine, in id discrimē, quo vocabat, nō esse vēturā. Nū igit̄ in hoc officio, qđ fuit p̄cipue meū, sentētia mea rephēdit: rem maximā eripui a peste summi periculi, nō solū eā, sed etiā vos a ce- de, incendiis, vastitate, nemo negat, cum ad causam caritatis accederet iste speculator com- muniū miseriarū, qui semp in reip. malis sceleris sui faces inflāmarit. Negat oportuisse quicq; vni extra ordinē decerni. Nō iam tibi sic respōdebo, vt ceteris. Cn. Pōpeio plurima, periculo- sissima, maxima, terra, mariq; bella extra ordinē sunt cōmissa: quarū rerū si quē p̄niteat, eū victoriē populi Ro. necesse est p̄nitere. nō ita tecū ago. cū his hęc haberi oratio pōt, qui ita disputāt, se, si qua res est ad vnū deferēda, ad Cn. Pōpeiu delaturos potissimū. sed se extra or- dinem nihil cuiq; dare. cū Pōpeio datū sit, id se p dignitate hoīs ornare, ac tueri solere. Horū ego sentētiā ne laudē impediō Cn. Pōpeii triūphis: qb̄ ille, cū esset extra ordinē ad patriam defendēdā vocatus, auxit nomē populī Romani, imperiūq; honestauit. cōstatiā p̄bo, qua mi- hi quoq; vtēdū fuit, quo ille auctore extra ordinē bellū cū Mithridate, Tigraneq; gessit. sed cū illis tñ possum aliqd disputare, tua vero quē tāta impudētia est: vt audeas dicere extra or- dinē dari nihil cuiq; oportere: qui cū lege nefaria Ptolemēū Regē Cypri, fratrē Regis Alexan- drini eodē iure regnātē, causa incognita publicastes, populūq; Ro. scelere obligasses: cum in eius regnū, bona, fortunas, patrociniū huius imperii immisisses, cuius cū patre, auo, maiorib; societas nobis, & amicitia fuisset: huius pecuniē deportandē, & si qs suū ius defenderet, bello gerēdo, M. Catonē p̄fecisti, dices, quē virū: sanctissimū, prudētissimū, fortissimū, amicissi- mū reip. virtute, cōsilio, ratione vitē mirabili ad laudē, & p̄pe singulari. sed quid ad te: qui ne- gas esse iuris quenq; vlli rei publicē extra ordinē p̄fici: Atq; in hoc solū icōstantiā redarguo tuā, q̄ in ipso Catone, quē tu nō p illius dignitate produxeras, sed p tuo scelere subduxeras: quē tuis Sergiis, Lollis, ceterisq; cedis, & incēdioꝝ ducib; obieceras: quē carnificē ciuiū, quē indemnatoꝝ necis principē, quē crudelitatis auctore fuisse dixeras: ad hūc honorē, & iperitū extra ordinē noiatim rogatione tua detulisti: & tāta fuisti intēperantia, vt illi? tui sceleris ra- tionē occultare nō posses. Literas in cōcione recitasti, q̄s tibi a C. Cēsare missas diceres. CAE- SAR, P. SLODIO, cū etiā es argumētat, amoris esse hoc signū, cū noibus tātū vteret, neq; ascriberet Proconsul, aut Tribuno pl. Deinde gratulari tibi, q̄ idē in posterū M. Catonē Tri- bunatu tuo remouisses, & q̄ idē in posterū de extraordinariis potestatib; libertatē ademisses. Quas aut nūq; tibi ille literas misit: aut si misit, in cōcione recitari noluit. aut siue ille misit, siue tu finxisti, certe consiliū tuū de Catonis honore, illarū literarū recitatione patefactū est. Sed omitto Catonē, cuius eximia virtus, dignitas, & in eo negotio, qđ gessit, fides, & cōrinen- tia tegere vident̄ improbitatē & legis, & actionis tuę. quis hoī post hoīs natos turpissimo, sceleratissimo, cōtaminatissimo, qs illā opimā fertilēq; Syriā, qs bellū pacatissimis gētib; quis pecuniam ad emendos agros cōtitutā, ereptā vi ex Cēsaris reb; actis, quis imperium infini- tū dedit: Cui quidē cū Ciliciā dedisses, mutasti pactionē, & Ciliciā ad Pratorē itē extra ordi-

Durior an-
nona.

Extra ordi-
nem.

M. Catonis
laus.

Extraordi-
narię pote-
states.

Oratio

nem transtulisti: Gabinio precio amplificato Syriam nominatim dedisti. quid! homini teterrimo, crudelissimo, omnium scelerum libidinumque maculis notatissimo, L. Pisoni, nonne nominatim populos liberos, multis senatusconsultis, etiam receteri lege foci ipsius liberatos, victos, & constriatos tradidisti! nonne cum ab eo merces tui beneficii, preciumque provincie meo sanguine tibi esset persolutum, tamen ararium cum eo parit? es: Ita ne vero! tu puicias Consulares, quas C. Gracchus, quique unquam maxime popularis fuit, non modo non abstulit ab senatu, sed etiam ut necesse esset quotannis constitui per Senatum decreta lege sanxit: eas lege Semproniana per Senatum decretas rescidisti! extra ordinem sine sorte nominatim dedisti, non consulibus, sed reipublice, pestibus: nos quoque nominatim rei maxime pene iam desperate summum virum sepe ad extrema reipublice discrimina delectum prefecimus, a te repudiamur! Quid tandem! si tu que in illis reipublice tenebris, caecisque nubibus, & procellis, cum senatum gubernaculis deiecisses, populum e naui exturbasses, ipse archipirata cum grege prodonum impurissimo plenissimis velis nauigas: si quae tamen perpulgasti, constituisti, promissisti, vendidisti, proferre potuisses, quae locus orbe terrarum vacuum extraordinariis fascibus, atque imperio Clodiano fuisset! Sed excitat? aliquid Cn. Pompei (dicam ipso audiente quod sensi, & sentio, quoquo animo me auditorus est) excitat? inquae aliquid Cn. Pompei nimium diu receditus, & penitus abstrusus animi dolor subuenit subito reipublice. ciuitatemque fractam malis, mutam, debilitatam, abiectam metu, ad aliquam spem liberatis, & pristinae dignitatis erexit. hic vir extra ordinem rei frumentariae proficiendus non fuit: scilicet tu helluoni spurcissimo, praegustatori libidinum tuarum, homini egentissimo, & facinorosissimo Sex. Clodio, socio tuo sanguinis, quae sua lingua etiam sororem tuam a te abalienauit: omne frumentum priuatum, & publicum, omnes puicias frumentarias, omnes mancipes, omnis horreorum clauis lege tua tradidisti. quae ex re primum caritas nata est, deinde inopia: impedita fames, incendia, cedes, direptio: imminabat tuus furor omnium fortunis & bonis. queris etiam importuna pestis ex ore impurissimo Sex. Clodii rem frumentariam esse ereptam: summisque in periculis, eius viri auxilium implorasse reipublicam, a quo sepe se, & seruata, & amplificata esse meminisset. extra ordinem ferri nihil placet Clodio, quod de me quod tulisse te dicis parricida, fratricida, sororicida, nonne extra ordinem tulisti: an de peste ciuis, quemadmodum omnes iam diu atque homines iudicauerunt, conseruatoris reipublice, quemadmodum autem tute ipse confiteris, non modo indemnati, sed ne accusati qui de, licuit tibi ferre non legem, sed nefarium priuilegium, lugente senatu, merentibus bonis omnibus, totius Italiae precibus repudiatis, oppressa captaque reipublica: mihi populo Romano implorante, Senatu postulare, temporibus reipublice flagitantibus, non licuit de salute populi Romani sententiam dicere: quae quidem in sententia si Cn. Pompei dignitas aucta est coniuncta cum utilitate communi, certe latidudus essem, si eius dignitati suffragatus viderer, quae meae salutis opem & auxilium tulisset. Desinant, desinant homines iisdem machinis sperare me restitutum posse labefactari, quibus antea stantem proculerunt. quod enim par amicitiae fuit unquam in hac ciuitate coniunctius, quam fuimus inter nos, ego & Cn. Pompeius: quis apud populum Romane de illius dignitate industrius? quis senatui sapientius dixit? qui tantus fuit labor: quae simultas: quae contentio: quam ego non pro illius dignitate susceperim? quae ab illo in me honoris: quae predicatio de mea laude: quae remuneratio benevolentiae praetermissa est! Hanc nostram coniunctionem, hanc conspirationem in Republica bene gerenda, hanc iucundissimam vitam, atque officiorum omnium societatem, certi homines fictis sermonibus & falsis criminibus diremerunt: cum iisdem illis, ut me metueret, me caueret, moneret: iisdem apud me, mihi illis esse vni inimicissimum, diceret: ut neque ego ab illo quem mihi petenda essent, satis audacter petere possem: neque ille tot suspicionibus certorum hominum, & scelere exulceratus, quam meum tempus postulareret, satis plixie mihi polliceretur. Data merces est erroris mei magna Pontifices, ut me non solum pigeat stultitiae meae, sed etiam pudeat: qui, cum me non repentinum aliquid meum tempus, sed veteres multo ante suscepti, & prouisi labores cum viro fortissimo & clarissimo coniunxissent, sum passus a tali amicitia distrahi: neque intellexi quibus aut ut apertis inimicis obsisterem, aut ut insidiosis amicis non crederem. Proinde desinant aliquid me iisdem inflammare verbis. quid tibi iste vult: nescit quantum auctoritate valeat, quas res gesserit, quae dignitate sit restitutus. cur ornat eum, a quo desertus est? Ego vero neque me tui desertum puto, sed pene deditum: nec quae sint in illa Republica, fama gesta contra me, neque quomodo, neque per quos, patefaciendum mihi esse arbitror. si utile Reipublice fuit, haurire me unum pro omnibus illam in dignissimam calamitatem: etiam hoc utile sit, quoniam id scelere conflatum sit, me occultare, & taceri. Illud vero est hominis ingrati, tacere. itaque liberissime predicabo, Cn. Pompeium studio & auctoritate aequae ut unquam vestrum, opibus, contentione, precibus, periculis denique, praecipue pro salute mea laborasse. hic tuus P. Leterule, cum tu nihil aliud dies & noctes nisi de salute mea co-

Notatissimus.

Metaphorara.

Parricida.
Fratricida.
Sororicida

Industrius comparat.

Prolixe polliceretur.

Pro domo
grates, ceteris ceteris in
ad comparanda, fortissim
licet totius mundi capi
tu etiam pro salute mea
de Cn. Pompeio aliter
Cn. Pompeius enim erga
re Pontificis animi, quod
de religione Pontificum
religio Pontificum plura
purgari vobis esse capi
mei, sed hoc cogitatio
cu fit in tus religio, h
mittens de iure reip
monis, sacris, pontifici
rit ad narrare vobis aut
satis, & scire voluerit: Ne
ne vlla eiusmodi calam
sent, dico fuisse: hoc nob
mihl de capite ciuis, aut
fuerit iudices sint, detra
agere, quod apud est, et obno
dico apud Pontifices, aug
nis: neque ut is adoptet,
de causa cuius sit adop
gio solet, quid est horu
toru liberor: ne causa a
lia, quid sacra Clodiu
se debuit, nisi forte ex
adoptari, non ut filius esse
credo te ita velle. pon
ta est, ut Cn. Aufidius,
tem, alter Pisonem adop
pcurie, sacrorum secuta
sacris paternis, in hac
seruisti, & quas pollui
lius contra fas, cuius per
pontificio iure facti: pri
patat esse potuerit. de
sequi non potest, legitimo
ri, aut de sacrorum religi
lus adhibeat, ut hac
imitata esse videat, qua
meriti: dicere filium Sem
le filius iustitiae, sed vt
obscure: nam adoptati em
tate genus adoptionis
patricius nemo relinque
re sibi esse petitione obla
nre, vt cuius aliquid au
populi Ro. breui tempo
dimidia reliquos sacroru
populi Ro. si magistratu
quod & ipm patriciu esse

Pro domo sua ad Pont. Fo. CLXIII.

gitares, cōsiliis oībus interfuit: hīc tibi grauiſſimus auctor ad iñſtituēdā, fideliffimus socius ad cōparandā, fortiffim⁹ adiutor ad rem p̄ficiēdā fuit: hīc municipia coloniaſq; adiit: hīc Italia totius auxiliū cupiētis implorauit: hīc in ſenatu princeps ſententię fuit: idēq; cū dixiffet, tū etiā pro ſalute mea populū Romanū obſecrauit. quare iſtā orationē, qua es uſus, omittas licet, poſt illā ſententiā, quā dixerā de annona, p̄rificū aīos eē mutatos, proinde quaſi iſti, aut de Cn. Pōpilio aliter, atq; ego exiſtimo, ſentiāt: aut qd mihi pro expectatione populū Ro. pro Cn. Pōpilio meritis erga me, p̄ ratione mei tēporis, faciēdū fuerit, ignorēt: aut etiā, ſi cui⁹ forte Pōrificis animū, qd certo ſcio aliter eſſe, mea ſententiā offendit, alio mō ſit cōſtituturus aut de religione Pōrificū, aut de rep. q̄ eū aut cerimoniarū ius, aut ciuitatis ſalus coegerit. Inrelligo Pōrif. me plura extra cām dixiſſe, q̄ aut opinio tulerit, aut voluntas mea. ſed cum me purgatū vobis eſſe cuperē, tū etiā veſtra in me attente audiēdo benignitas puexit orationē meā. ſed hoc cōpenſabo breuitate ei⁹ orationis, q̄ pertinet ad ipſam cognitionē veſtrā, quā cū ſit in ius religionis, & in ius Reip. diſtributa, religionis partē, q̄ multo eſt verbosior, p̄termittens, de iure reip. dicam. quid eſt em̄ aut tā arrogās, q̄ de religione, de rebus diuinis, cerimonis, ſacris, pōrificū collegiū docere conari: aut tā ſtultū, q̄ ſi q̄s qd in veſtris libris inuenir, id narrare vobis: aut tā curioſum, q̄ ea ſcire velle, de qbus maiores noſtri vos ſolos & cōſuli, & ſcire voluerūt: Nego potuiſſe iure publico, legib⁹ iis, qbus hęc ciuitas vtiſ, quenq; ciuē vlla eiufmodi calamitate affici ſine iudicio. hoc iuris in hac ciuitate, etiā tū, cū Reges eſſent, dico fuiſſe: hoc nobis eſſe a maiorib⁹ traditū, hoc eſſe deniq; propriū liberę ciuitatis, vt nihil de capite ciuis, aut de bonis, ſine iudicio ſenat⁹, aut populū, aut eorū, q de quaq; re conſtituti iudices ſint, detrahi poſſit. Vides ne me nō radicit⁹ euellere oīs actiōes tuas: neq; illud agere, qd aprū ē, te oīno nihil geſſiſſe iure, nō fuiſſe Tribunū plebis. hoc dico, eē parricidiū. dico apud pōrifices, augures adſūt, verſor ī medio iure publico, qd eſt Pōrifices ius adoptionis: nēp vt is adoptet, qui neq; procreare iā liberos poſſit: & cū potuerit, ſit expert⁹. quā dei de cauſa cuiq; ſit adoptionis, quę ratio generū, ac dignitatis, q̄ ſacroq; queri a pōrificū collegio ſolet. quid eſt horū in iſta adoptione q̄ſitū: adoptat annos viginti nat⁹, etiā minor, Senatorē. liberorū ne cauſa: at p̄creare pōt, habet vxorē, ſuſcepit etiā liberos. Exheredauit pater filiū. quid ſacra Clodię gēris, cur intereūt qd in te eſt: quia oīs notio Pōrificū, cū adoptaret, eſſe debuit, niſi forte ex te ita queſitū eſt, nū pturbari remp. ſeditionib⁹ velles: & ob eā cauſam adoptari, nō vt fili⁹ eſſes, ſed tribunus plebis fieres, & funditus euerteres ciuitatē: reſpōdiſti credo te ita velle. pontificib⁹ bona cauſa viſa eſt, approbauerūt. nō atas ei⁹ q adoptabat, q̄ſita eſt, vt Cn. Aufidius, M. Puppio: quorū vterq; noſtra memoria, ſumma ſenectute, alter Orestem, alter Piſonē adoptauit. quas adoptiones, ſicut alias innumerabiles, hereditates nominis, pecunię, ſacroq; ſecutę ſunt. tu neq; Fonteius es, q eſſe debebas: neq; patris heres: neq; amiſſis ſacris paternis, in hęc adoptiua veniſti. Ita pturbatis ſacris, cōtaminatis gentibus, & quas de ſeruisti, & quas polluiſti, iure Quiritū legitimo tutelariū, & hereditatū relicto, factus es ei⁹ filius cōtra fas, cuius per atate pater eſſe potuiſti. Dico apud pontifices, nego iſtā adoptionē pontificio iure factā: primū q̄ hę veſtre ſint etates, vt is, q te adoptauit, vel ille tibi loco filiū p̄ atate eſſe potuerit. deinde q̄ cauſa queri ſolet adoptadi, vt is adoptet, qui qd natura iā aſſequi nō pōt, legitimo & pōificio iure querat, & ita adoptet, vt ne qd aut de dignitate generū, aut de ſacrorū religione minuat. illud in primis, nequa calumnia, nequa fraus, ne q̄s dolus adhibeat, vt hęc ſimulata adoptio filiū q̄ maxime veritatē illam ſuſcipiendorū liberorum imitata eſſe videat. quā maior calumnia eſt, q̄ venire imberbē adoleſcētulū, bene valentē, ac meritū: dicere filiū Senatorē populū Ro. ſibi velle adoptare: id aut ſcire, & videre oēs, nō vt ille filius iñſtituat, ſed vt e patriciis exeat, vt tribunus pl. fieri poſſit, idcirco adoptari: neq; id obſcure: nā adoptatū emancipari ſtatim, ne ſit ei⁹ filius, q adoptarit. cur ergo adoptat: probate genus adoptionis. iam omnium ſacra interierunt, quorū cuſtodes vos eſſe debetis: iam patricius nemo relinquetur. cur enim quiſq; vellet tribunū plebis ſe fieri non licere: anguſtio rē ſibi eſſe petitionē cōſulatus, in ſacerdotiū cū poſſit venire: quia patricio nō ſit locus, nō venire, vt cuiq; aliquid acciderit, quare cōmodius ſit eſſe plebeium, ſimili rōne adoptabit. Itaq; populus Ro. breui tēpore, neq; Regem ſacrorū, neq; Flamines, nec Salios habebit, nec ex pte dimidia reliquos ſacerdotes, neq; auctores centuriatorū, & curiatorū comitorum: auſpiciq; populū Ro. ſi magiſtratus patricii creati non ſint, intereant neceſſe eſt, cū Interrex nullus ſit, qd & ipm patriciū eſſe, & a patricio prodi neceſſe ē. Dixi apud pōrifices, iſtā adoptionē nullo

Proinde q̄ſi.

Ius Pontificiū duplex.

Ius adoptionis.

Emancipari.

Interrex patricius.

Oratio

Seruatū de
caelo.

Iure agere
cū plebe.
Funere ela
ta Resp.

Leges sacra
te.
Priuilegiū.

Proscribe
re.

Perfunctus
sum.

Iudicia po
puli mode
rata.

decreto huius collegii pbatā, contra omne pōtificiū ius factā, p nihilo esse habēdā. qua subla
ta, intelligis totū Tribunatū tuū cōcidisse. Venio ad Augures, quorū ego libros, si q sūt re
cōditi, non scrutor: nō sum in exquirendo iure augurū curiosus: hęc quę vna cū populo di
dici, q sepe in cōcionibus responsa sunt, noui. negant fas esse agi cū populo, cū de caelo serua
tū sit. quo die de re lex Curiata lata esse dicat, audes negare de caelo esse seruatū: adest p̄sens
vir singulari virtute, cōstātia, grauitate p̄ditus, M. Bibulus. hunc cōsulē illo ipso die contē
do seruasse de caelo. Infirma sunt igit̄ acta C. Caesaris viri fortissimi: minime. neq̄ em̄ mea iā
quicq̄ interest, exceptis his telis, quā ex illius actionibus in meū corpus immissa sunt. sed hęc
de auspiciis, quā ego nūc perbreuiter attingo, acta sunt a te. tu tuo p̄cipitante iam, & debi
litato Tribunatu, auspiciorū patronus subito extitisti: tu M. Bibulū in cōcione, tu augures
produxisti: te interrogante augures respōderūt, cū de caelo seruatū sit, cū populo agi nō pos
se: tibi M. Bibulus quarenti, se de caelo seruasse respōdit: idēq̄ in cōcione dixit ab Appio fra
tre tuo productus, te oīno, q̄ cōtra auspicia adoptatus esses, Tribunū pl. nō fuisse. Tua deni
q̄ omnis actio posterioribus mēsis fuit: omnia quę C. Cesar egisset, quę contra auspicia es
sent acta, per senatū rescindi oportere, qd̄ si fieret, dicebas te tuis humeris me custodē vrbis i
vrbem relaturū. Videte hominis amentia, vbi p̄ suū Tribunatū Caesaris actis alligat̄ tenere
tur * Si & sacrorū iure Pontifices, & auspicioꝝ religione augures, totū vertunt tribunatū
tuū, quid queris amplius: an etiā apertius aliqd̄ ius populū, atq̄ legū? Hora fortasse sexta diei
questus sum in iudicio, cū C. Antonū Collegā meū defenderē, quēdā de Rep. quā mihi visa
sunt ad illius miseri causam pertinere. hęc hoīes improbi ad quosdā viros fortes, lōge aliter
atq̄ a me dicta erant, detulerūt. hora nona illo ipso die tu es adoptatus. si qd̄ in ceteris legi
bus trinū nūdinū esse oportet, id in adoptione satis est, trinū esse horarū: nihil reprehendo.
fin eadē obseruāda sunt, decreuit senatus, M. Drusi legibus, q̄ cōtra legē Cēciliā, & Didiam la
ta essent, populū nō teneri. Iam intelligis omni genere iuris, qd̄ in sacris, qd̄ in auspiciis, qd̄
in legibus sit, te tribunū pl. nō fuisse: Atq̄ ego hoc totū nō sine causa relinquo. video. n. quos
dam clarissimos viros, p̄cipes ciuitatis, aliquot locis iudicasse, te cū plebe iure agere potuiss
se. qui etiam de me ipso, cū tua rogatione funere elatam Remp. esse dicerēt, tamē id funus, et
si miserū, atq̄ acerbū fuisset, iure indictū esse dicebāt. qd̄ de me ciue, ac de Rep. bene meri
to tulisses, funestū funus te indixisse reip. qd̄ saluis auspiciis tulisses, iure egisse dicebāt. quā
re licebit, vt opinor, nobis ei⁹ actiōes nō iſfirmare, q̄b⁹ illi actionib⁹ cōstitutū Tribunatū tuū
cōprobauerūt. Fueris sane tribunus pl. tā iure, q̄ lege, q̄ fuit hic ipse Rullus vir oībus rebus
clarissim⁹, atq̄ amplissimus. quo iure, quo more, quo exēplo legē noīatim de capite ciuis in
demnati tulisti: vetant leges sacrata, vetant. XII. tabule, leges priuatis hominib⁹ irrogari. id
est em̄ priuilegiū. nemo vnq̄ tulit, nihil est crudelius, nihil p̄nicios⁹, nihil qd̄ minus hęc ciui
tas ferre possit. Proscriptionis miserrimū nomen illud, & oīs acerbitas Syllani tēporis qd̄ ha
bet, qd̄ maxime sit iſigne ad memoriā crudelitatis: opinor p̄nā in ciues Romanos noīatim
sine iudicio cōstitutā. Hęc vos igit̄ Pōtiffices iudicio, atq̄ auctoritate vestra tribuno pl. pote
statē dabit̄: vt proscribere possit, quos velit: quæro enim, quid sit aliud p̄scribere: velitis, iu
beat̄, vt M. Tullius in ciuitate ne sit, bonaq̄ eius vt mea sint: ita em̄ fecit, etsi aliis verbis tu
lit. hoc plebiscitū est: hęc lex: hęc rogatio ē: hoc vos pati potestis: hoc ferre ciuitas: vt singu
li ciues singulis versiculis e ciuitate tollant: Egdē iā p̄funct⁹ sum, nullā vim, nullū impetū me
tuo, expleui aīos inuidorū, placui odia improborū, saturauī etiā p̄fidia & scelus p̄ditorū: de
niq̄ de mea causa, q̄ videbat̄ perditis ciuib⁹ ad inuidiā esse proposita, iā oēs vrbes, oēs ordi
nes, oēs dii, atq̄ hoīes iudicauerūt. vobismetipsis Pont. & vestris liberis, ceterisq̄ ciuib⁹ p̄ ve
stra auctoritate & sapientia cōsulere debetis. nam cū tam moderata iudicia populū sint a ma
ioribus cōstituta: primū, vt ne p̄na capitis cū pecunia coniungat̄: deinde ne pro indicta die
quis accusat̄: vt ter ante magistratus accusat̄ intermissa die, q̄ multam irroget, aut iudicat̄:
quarta sit accusatio Trinū nūdinū, prodita die qua die iudiciū sit futurū: cū multa etiam ad
placādū, atq̄ ad misericordiā reis cōcessa sint: deinde exorabilis populus, facilis suffragatio p̄
salute: deniq̄ etiā, si qua res illū diē aut auspiciis, aut excusatione sustulit, tota causa iudiciū
q̄ sublatū est. hęc cū ita sint in re, vbi crimē est: vbi accusator: vbi testes: qd̄ idigni⁹: q̄ q̄ neq̄
adesse sit iussus, neq̄ citat⁹, neq̄ accusat⁹, de eius capite, liberis, fortunis oībus cōductos, & si
carios, egētes, & p̄ditos suffragiū ferre: & eā legē putare: At si hoc de me potuit, quē honos,
quē dignitas, quē cā, quē Resp. tuebat̄, cuius deniq̄ pecunia nō expetebat̄, cui nihil oberat p̄

Pro domo sua ad Pont. Fo. CLXV.

ter conuersionē status, & inclinationē cōmuniū temporū: qđ tandē futurū est iis: quorū vita remota ab honore populari, & ab hac illustri gratia est: pecunię autē tāte sunt, vt eas nimitū multi egētes, sumptuosi, nobiles cōcupiscant! Date hęc tribuno pl. licentiā, & intuemini paulisper animis iuuenturē, & eos maxime, qui imminere iam cupiditate vident in tribuniciam potestatē: collegia mediūfidiū tribunorū pl. tota reperient hoc iure firmato, qđ coeant de hominū locupletissimorū bonis, pręda p̄sertim populari, & spē largitionis oblata. At quid tulit legū scriptor peritus, callidus: velitis, iubeatis, vt M. Tullio aqua & ignis interdicator! crudele, nefariū, ne in sceleratissimo quidē ciue ferūdū sine iudicio. Nō tulit vt interdicator. quid ergo: vt interdictū sit. O cœnū, O portētū, O scelus. hęc tibi legē Clodius scripsit spurciorā lingua sua: vt interdictū sit, cui nō sit interdictū. Sexte noster bona venia, quoniā iam dialecticus es, & hoc quoq; liguris: qđ factū nō est, vt sit factū, ferri ad populū, aut verbis vllis sanciri, aut suffragiis cōfirmari potest: hoc tu p̄scriptore, hoc cōsiliario, hoc ministro omnium nō bipedū solū, sed etiā quadrupedū impurissimo, Remp. perdidisti. neq; tu eras tam excors, tamq; demens, vt nescires hęc Clodiū esse, qđ cōtra leges faceret: & alios esse, qđ leges scribere solerent. sed neq; eorū, neq; ceterorū, in quibus esset aliqd modestię, cui usq; tibi potestas fuit. neq; tu legū scriptoribus iisdē potuisti vti, qbus ceteri, neq; operū architectis, neq; Pontificē adhibere quē velles: postremo ne in pręde quidē societate mancipē, aut prędonem sociū, extra tuorū gladiatorū numerū: aut deniq; suffragiū latorē in ista tua p̄scriptione quē qđ nisi furē, aut sicariū reperire potuisti. Itaq; cū tu florens ac potens p̄ mediū forū popularis volitares: amici illi tui te vno amico tecti & beati, qđ se populo cōmiserant, ita repellbantur, vt etiā Palatinā tuā perderēt. qđ in iudiciū venerāt, siue accusatores erāt, siue rei, te depcante dānabant. deniq; ille nouiti⁹ Ligur, venalis ascriptor & subscriptor tu⁹, cū M. Papirii sui fratris esset testamēto, & iudicio improbatas, mortē eius se velle p̄seq; dixit: nomē Sexti Properri detulit: accusare aliene dānationis, scelerisq; socius p̄pter calumnię metū nō est ausus. De hac igitur lege dicimus, qđ iure rogata videat: cuius quā qđ partē tetigit, digito, voce, p̄da, suffragio, quocūq; venit, repudiatas, cōuictasq; discessit. Quid! si his verbis scripta est ista p̄scriptio, vt se ipsa dissoluat! est em̄, qđ M. Tullius falsum senatuscōsultum retulerit. si igitur retulit falsum senatuscōsultū, tū est rogatio, si nō retulit, nulla est. satis ne tibi videat a senatu iudicatum! me nō modo nō ementitū esse auctoritatē eius ordinis, sed etiā vnū post urbem cōditā diligētissime senatū paruisse! Quot modis doceo legē istā, quā vocas, nō esse legem! quid! si etiā pluribus de rebus vno sortitu retulisti! tamē ne arbitraris, id qđ M. Drusus in legibus suis pleriq; bonus ille vir, M. Scaurus, & L. Crassus cōsularis non obtinuerint, id te posse omniū facinorū, & stuprorū omniū Decumis, & Clodiis auctoribus obrinere! Tulisti de me ne reciperer, nō vt exirē: quē tu ipse nō poteras dicere, nō licere esse Romę. quid em̄ dices! damnatū! certe nō. expulsum! qui licuit! sed tamē ne id quidē est scriptū, vt exirem. p̄na est, qđ receperit. quā omnes neglexerūt. eiectio nusq; est. verū sit. quid operū publicorū exactio! quid nominis inscriptio tibi! nū aliud videtur esse, ac meorū bonorū direptio! p̄terq; qđ ne id quidē p̄ Legē Liciniā, vt ipse tibi curationē ferres, facere potuisti. Quid hoc ipsum, qđ nūc apud Pont. agis! te meā domū consecraste, te monumentū fecisse, in meis ædibus te signū de dicasse, eaq; te ex vna rogatiūcula fecisse! vnū & idē videt esse, atq; id qđ de me ipso nomina tim tulisti! tā hercule est vnum, qđ qđ idem tu lege vna tulisti, vt Cyprius Rex, cui⁹ maiores huic populo socii, atq; amici semper fuerūt, cū bonis omnibus sub p̄cone subiceret, & exules Byzantiū reducerent. Eidē inqt vtraq; de re negotiū dedi. sed qđ si eidē negotiū dedisset! vt si in Asia Cistophorū flagitaret: inde iret in Hispaniā: cū Romę decessisset, cōsulatū ei p̄tere liceat: cū factus esset, puinciā Syriā obtineret: quoniā de vno homine scriberet, vna res esset! Qđ si iam populus Ro. de ista re consultus esset, & nō oīa p̄ seruos latronesq; gessisses, nonne fieri poterat, vt populo de Cyprio Rege placeret, de exulibus Byzantiis displiceret! qđ est quasi alia vis, quę sententiā Cęcilię legis, & Didia, nisi hęc! ne populo necesse sit in conūctis rebus cōpluribus, aut id qđ nolit, accipere, aut id quod velit repudiare! Quid si p̄ vim tulisti! tamē ne lex est! aut quicq; iure gestū videri potest, qđ p̄ vim gestum esse constet! an si in ipsa latrone tua capta iam vrbe lapides iacti, si manus collata nō est, idcirco tu ad illam labē atq; eluuiem ciuitatis sine summa vi peruenire potuisti! cum in tribunali Aurelio conscribas palam, non modo liberos, sed etiā seruos ex omnibus vicis concitatos: vim tum videlicet non parabas! cum edictis tuis tabernas claudī iubebas, non inde vim imperite multitudi

Aqua & ignis interdicator.

Scomma.

Palatina.

Sortitu vno.

Decessisset Romę.

Oratio

nis, sed hominū honestorum modestiam prudentiāque querebas: cum arma in ædem Castoris
comportabas, nihil aliud, nisi ut ne quid per vim agi posset, machinabare: cum vero gradus
Castoris conuelliisti, ac remouisti, ut ut modeste tibi agere liceret, homines audaces ab eius
templi aditu, atque ascensu repulisti: cum eos, qui conuentu virorū bonorū verba de salute mea
fecerāt, adesse iussisti: eorūque aduocationē, manibus, ferro, lapidibus discussisti: ut pfecto ostē
disti vim tibi maxime displicere: Verū hæc furiosa vis vefani tribuni pl. facile superari, fran-
giq̄ potuit virorū bonorū vel virtute, vel multitudine, quid: cum Gabinio Syria dabatur, Ma-
cedonia Pisoni, vtrique infinitū imperiū, ingens pecunia, ut tibi omnia permitteret: te adiuua-
ret: tibi manū, copias, tibi suos paratos centuriones, tibi pecunias, tibi familias compararet:
te suis sceleratis concionibus subleuarēt: senatus auctoritatem irrideret: equitibus Rom.
mortem proscritionēque minitarent: me terrerent minis: mihi cedere, & dimicationem denun-
ciarent: meam domū refertam viris bonis per amicos suos complerent: proscritionis metu
me frequentia nudaret: virorū bonorū me presidio spoliarent: senatum pro me non modo pro-
pugnare, amplissimum ordinem, sed etiam plorare & supplicare mutata veste phiberent: ne
tū quidē vis erat: quid igitur ego gessi: aut quod timor fuit: non dicā in me quidem: fac me timidū
esse natura, quid illa tot virorū fortissimorū millia: quid illi Equites Romani: quid Senatus:
quod denique omnes boni: si nulla vis erat, cur me stantes potius persecuti sunt, quam aut increpates
retinuerūt: aut irati reliquerūt: An hoc timebā, si mecū ageret more, institutoque maiorū, ut
possem presens sustinere: vtrū si dies dicta esset, iudiciū mihi fuit pertimescendū: an sine iudi-
cio priuilegiū: iudiciū: in causa tā turpi scilicet homo, quod etiam si causa esset ignota, dicēdo nō
possem explicare: an eam causam probare nō poterā: cuius tanta bonitas est, ut ea ipsa nō mo-
do se, sed etiam me absentē pro se probaret. an Senatus: an ordines: an ii, qui cuncta ex Italia ad me
reuocandū cōuolauerūt, seigniores me presente ad me retinendū, & cōseruādum fuissent, in
ea causa, quā ipse iā parricida talē dicat fuisse, ut me ab oībus ad meā pristinā dignitatē expe-
ctatum atque reuocatū querat: an vero in iudicio, periculi nihil fuit: priuilegiū pertimui: ne
mihi presentī si multa irrogaretur, nemo intercederet: tam inops aut eram ab amicis: aut
tam nuda Resp. a magistratibus: quod: si vocatę Tribus essent, proscritionē nō dicam in me, ita
de sua salute merito, sed omnino in villo ciue cōprobauissent: An si ego presens fuisset, vete-
res illę copie conturatorū, tuique perditī milites, atque egentes, & noua vis sceleratissimorū cō-
sulum, corpori meo percussissent: quod: cum eorū omnium crudelitati cessissem, ne absens quidē luctu
meo mētes illorū fatiare potui. Quid. n. vos vxor mea misera violarat: quā vexauistis, rapta
uistis, omni crudelitate lacerauistis, quid filia: cuius fletus assiduus, sordesque lugubres, vo-
bis erant iucunde, ceterorū omnium mentes oculosque flecebāt, quid paruus filius: quē quādiu ab
fui, nemo nisi lachrymātē, confectūque vidit: quid fecerat: quod eum toties per insidias interficere
voluistis: quod frater meus: qui cū aliquāto post meū discessum ex prouincia venisset, neque sibi
viuendū, nisi me restituto putaret: cū ei⁹ mæror, squalor incredibilis, & inaudit⁹ oīb⁹ mortali-
bus miserabilis videbat: quoties ex vestro ferro ac manib⁹ est elapsus: Sed quod ego vestrā crude-
litate expromo, quā in ipsum me ac meos adhibuistis: quod parietibus, quod tectis, quod columnis, ac po-
stibus meis horrificū quiddam, & nefariū omni imbutū odio bellū intulistis: nō em̄ te arbitror,
cū post meū discessum omnium locupletū fortunas, omnium puinciarū fructus, & Terrarcharū
ac Regum bona, spe & auaritia deuorasses, argenti & supellectilis meæ cupiditate esse cæca-
tum: non existimo Campanum illum consulem cū saltatore Collega, cum alteri totā Acha-
iam, Thessaliam, Bœotiam, Græciam, Macedoniam, omnemque barbariam, bona ciuium Ro. con-
donasses: alteri Syriam, Babylonem, Persas, integerrimas, pacatissimasque gentes ad diripien-
dum tradidisses: illos tam cupidos liminum meorū, & columnarum, & valuarum fuisse. ne-
que porro illa manus, copiaque Catilinæ, cæmentis, ac tegulis meorum tectorum se famē suam
expleturas putauerūt. sed ut hostiū vrbes, nec oīm hostiū, verū eorū quibuscū acerbū bellū in-
testinumque suscepimus, non præda adducti, sed odio solemus excidere: quod in quos propter eo-
rum crudelitatem inflammatę mentes nostrę fuerunt: cum horum etiam tectis ac sedibus re-
sidere aliqd̄ bellum semper videretur. Nihil erat latū de me: non adesse eram iussus: nō cita-
tus affuerā: etiam etiam tuo iudicio ciuis incolumis: cū dom⁹ in Palatio, villa in Tusculano, al-
tera ad alterum consulē transferebatur: Senatum consules vetabant: columnæ marmoreę ex
ædibus meis inspectante populo Ro. ad focerum consulis portabantur: in fundum autem vi-
cini consulis non instrumentum, aut ornamenta aule, sed etiam arbores transferebantur: cū

Timebam
ut possem.
Priuilegiū.

Inops ab
amicis.
Nuda a
magistrati-
bus.

Confectus.

Pro domo

Pro domo sua ad Pont. Fo. CLXVI.

ipsa villa non prede cupiditate: quod enim erat prede: sed odio, & crudelitate funditus euerteret: domus ardebat in Palatio non fortuito, sed oblato incendio: Consules epulabant, & in coniurationum gratulatione versabant, cum alter se Catilinae delicias, alter Cethegi consobrini fuisse diceret. Hanc ego vim pontifices, hoc scelus, hunc furor, meo corpore opposito a bonorum omnium ceruicibus depulsi: omnemque impetum discordiarum, omnem diu collectam vim improborum, quam inueterata compresso odio, atque tacito iam erumpebat in actum, tam audaces duces excepit meo corpore: in me uno consulares faces iactem manibus Tribunitiis: in me omnia quae ego quondam retuleram coniurationis nefaria tela adhaeserunt. Quod si ut multis fortissimis placuit, vi & armis contra vim decertare voluissem: aut vicissem cum magna internicione improborum, sed tamen ciuicum: aut interfectis bonis omnibus, quod illis optatissimum erat, una cum re publica, occidissem. Videbam viuo Senatu populoque Romano, celerem mihi summa cum dignitate reditum: nec intelligebam fieri diutius posse, ut mihi non liceret esse in ea Republica, quam ipse seruassem. quod si non liceret, audieram & legeram clarissimos nostrae ciuitatis viros, se in medios hostes ad perspicuam mortem pro salute exercitus iniecissem. ego pro salute Reipublicae, vniuersum dubitarem: hoc meliore conditione, quam Decius, quod ille ne auditor quidem suae glorie, ego etiam spectator meae laudis esse potuissem. itaque infractus furor tuus, inanes faciebat impetus, omnem enim vim omnium sceleratorum acerbitas mei casus exceperat. non erat in tam immani iniuria, tantisque ruinis nouae crudelitatis locus. Cato fuerat praemus, quid ageres: non erat, ut quod modus omnibus moribus fuerat, idem esset iniuriae, quid posses extrudere ad Cyprum pecuniam, praeda perierit, aliam non deerit, hunc modo amandam esse. Sic M. Cato inuisus quasi pro beneficii Cyprum relegatur, eiciunt duo, quos improbi videre non poterant: alter per honorem turpissimum, alter per honestissimam calamitatem. Atque ut sciat non hominibus istum sed virtutibus hostem semper fuisse, me expulso, Catone amadato, in eum ipsum se conuertit, quo auctore, quo adiutore, in concionibus, ea, quae gerebat omnia, quae gesserat, se fecisse, & facere dicebat Cn. Pompeium, quem omnium iudicio longe principem esse ciuitatis videbat, diutius furori suo veniam daturum non arbitrabatur, qui ex eius custodia per insidias Regis amici filium hostem captiuum surripuisset, & ea iniuria virum fortissimum lacerasset, sperauit iisdem se copiis cum illo posse confligere, quibuscum ego noluissem bonorum periculo dimicare, & primo quidem adiutoribus consulibus, postea fregit foedus Gabinius, Piso tamen in fide mansit, quas iste tum caedes, quas lapidationes, quas fugas fecerit, quam facile ferro, quotidianisque insidiis, cum iam a firmissimo robore copiarum suarum relictus esset, Cn. Pompeium foro, curiaque priuarit, domumque coniecerit, vidistis, ex quo iudicare potestis, quanta vis illa fuerit oriens, & congregata, cum haec Cn. Pompeium terruerit iam districta, & extincta. Hoc vidit in sententia dicenda Calpurnius Iulianus, vir prudentissimus, & cum Reipublicae, tum mihi, tum etiam veritati amicissimus, L. Cotta, qui legem de meo reditu ferendam non censuit: quod me consuluisse Reipublicae, cessisse repositi, amici orem vobis, ceterisque ciuibus, quam mihi ac meis extitisse: vi, armis, dissensione hominum, & caede instituta, nouoque dominatu pulsum esse dixit, nihil de meo capite potuisse ferri, nihil esse in scriptum, aut posse valere: omnia contra leges, moresque maiorum temere, turbulente, pro vim, per furor esse gesta, quod si illa lex esset, nec referre ad senatum consules, nec sententiam dicere sibi, licere, quorum utrumque cum fieret, non oportere, ut de me lex ferretur, decerni: ne illa, quam nulla esset, esse lex iudicaretur. Sententia verior, grauior, vtilior, melior Reipublicae nulla esse potuit, hominem enim scelere, & furore notato, similis a Republica labe in posterum dimouebatur. Neque hoc Cn. Pompeius, qui ornatissimam de me sententiam dixit, vosque pontifices, qui me vestris sententiis, auctoritatibus defendistis, non vidistis, illam esse nullam, atque esse potius flammam temporis, interdictum sceleris, vocem furoris: sed perspexistis nequa popularis in vos aliquando inuidia redundaret, si sine populi iudicio, restituti videremur. eodemque consilio M. Bibuli fortissimi viri senatus sententiam secutus est, ut vos de mea domo statueretis: non quod dubitaret, quin ab isto nihil legibus, nihil religionibus, nihil iure esset actum, sed ne quis oriretur aliquando in tanta vbertate improborum, qui in meis aedibus aliquam religionem residere diceret. nam legem quidem istam nullam esse, quod tunc de me senatus sententiam dixit, toties iudicauit, quoniam quidem scripto illo istius, sententiam dicere vetabat. Atque hanc rem par illud simile Piso & Gabinius vidit, homines legum, iudiciorumque metuentes, cum frequentissimus senatus eos, ut de me referret, quotidie flagitaret, non se rem improbare dicebant, sed lege istius impediri, erat hoc verum, nam impediebant, verum ea lege, quam idem iste de Macedonia, Syriaque tulerat. Hanc tu P. Lentule neque priuatus, neque Consul legem esse unquam putasti, nam tribunis plebis, referentibus, sententiam de me designatus Consul sa-

Infraactus.

*
Cyprum relegatur.

Vbertas
improborum

Metuentes
iudiciorum,

Oratio

pe dixisti: ex Calē. Ianuarii, quoad perfecta res est, de me retulisti, legem promulgasti, tulisti: quorum tibi, si esset illa lex, nihil liceret. At etiam Q. Metellus, collega tuus, vir clarissimus, quā legē esse homines alienissimi a P. Clodio iudicārēt, Piso, & Gabinius, eā nullā esse frater P. Clodii, cū de me ad Senatū tecū vna retulit, iudicauit. Sed isti, q̄ Clodii leges timuerūt, quē admodum ceteras obseruarunt: Senatus quidē, cuius est grauissimū iudiciū de iure legum, quotiescūq; de me cōsultus est, toties eā nullam esse iudicauit. qđ idem tu Lentule vidisti in ea lege, quā de me tulisti. nā non est ita latū, vt mihi Romā venire liceret, sed vt venire, non enim voluisti id, qđ licebat, ferre vt liceret, sed me ita esse in republica, magis vt accersitus imperio populi Ro. viderer, q̄ ad administrādā ciuitatē restitutus. Hūc tu etiā perniciose peccatis exulē appellare ausus es: cū tāris sceleribus esses, & factis notatus, vt oēm locū, quo adis, exilii simillimū redderes: quid est em̄ exul: ipsum p se nomē calamitatis, nō turpitudinis, quādo igit̄ est turpe: re vera, quādo est pœna peccati: opinione autē hominū, si est pœna damnati. Vtrū igit̄ peccato meo exulis nomē subeo: an re iudicata: peccato iā neq; tu id dicere audes, quē isti satellites tui felicē Catilinā nominant, neq; qđ eorū q̄ solebāt, nō modo iā nemo est tā imperitus, q̄ ea, q̄ gessi in cōsultu, peccata esse dicat, sed nemo est tā inimicus patrię, q̄ nō meis cōsiliis patriā cōseruatā esse fateat. qđ em̄ est in terris cōmune tātū, tātulūve cōsiliū, qđ nō de meis rebus gestis ea, q̄ mihi essent optatissima & pulcherrima, iudicari: Sūmū est populi Ro. populorūq; & gētiū oīm, ac regū cōsiliū, senatus, decreuit, vt oēs, q̄ Rēp. saluā esse vellēt, ad me vnū defendēdū venirēt: ostenditq; nec stare potuisse Rēpublicā, si ego nō fuisset restitutus: nec futurā esse vllā, si nō rediissem. Proximus est huic dignitatī ordo Equester: oēs omniū publicanorū societates de meo cōsultu, ac de meis rebus gestis amplissima atq; ornatissima decreta fecerūt. Scribē, q̄ nobiscū in rationibus, monumentisq; publicis versant, nō obscurū de meis in Rēp. beneficiis suū iudiciū decretūq; esse voluerunt. nullū est in hac vrbe collegiū, nulli pagani, aut mōtani, quoniā plebi quoq; vrbane mores cōuētūla & quasi cōcilia qđā esse voluerūt, q̄ nō amplissime nō modo de salute mea, sed etiā de dignitate decreuerint. Nā qđ ego illa diuina, atq; immortalia municipiorū, & coloniarū, & totius Italię decreta cōmemorē: qbus tāq; gradibus mihi videor in celū ascendisse, nō solū in patriam reuertisse. Ille vero dies q̄ fuit: cū te P. Lēntule legē de me ferētē populus Romanus vidit, sensitq; quātus, & quāta dignitate esses. cōstat em̄ nullis vnq; comitiis cāpū Martiū tāta celebritate, tāto splēdore oīs generis hoīm, etatū, ordinū floruisse. Omitto ciuitatū, nationum, puinciarū, regū, orbis deniq; terrarū, de meis in oēs mortales meritis vnū iudiciū, vnūq; cōsensum, aduētus meus, atq; introitus in vrbē q̄ fuit: vtrū me patria sic accepit, vt lucē salutē q̄ reddidit sibi, ac restitutā accipere debuit: an vt crudelē Tyrānū: qđ vos Catilinę gregales, de me dicere solebatis. Itaq; ille vnus dies, quo me populus Ro. a porta in Capitoliū, atq; in de domum sua celebritate, letitiāq; comitatum honestauit, tantē mihi iucūditati fuit, vt tua mihi concelerata illa vis non modo non propulsanda, sed etiam emēda fuisse videatur. quare illa calamitas (si ita est appellanda) excussit hoc genus totum maledicti, ne quisq; audeat iam reprehendere consulatum meum, tot, tantis, tā ornatis iudiciis, testimoniis, auctoritatibus cōprobatū. Qz si in isto tuo maledicto pbrū nō mō mihi nullū obiectas, sed etiā laudē illustas meā, qđ te aut fieri aut fingi demēti? pōt: vno em̄ maledicto bis a me patriā seruata eē cōcedis. semel, cū id feci, qđ oēs nō negēt immortalitati, si fieri pōt, mādādū, tu supplicio puniēdū putasti. iterū, cū tuū, multorūq; ppter te inflāmatū in bonos oēs impetū meo corpore excepi: ne eā ciuitatē, quā seruassem inermis, armat? in discrimē adducerē. Esto, nō fuit in me pœna vlla peccati, at fuit iudiciū, cuius: q̄ me vnq; vlla lege interrogauit: q̄ postulauit: q̄ diē dixit: Pōt igit̄ dānati pœnā sustinere indēnatus: hoc Tribunitiū est: hoc populare est: qđ vbi tu te populare, nisi cū p populo fecisti, potes dicere: Sed cū hoc iuris a maiorib? pditū sit, vt nemo ciuis Ro. aut libertatē, aut ciuitatē possit amittere, nisi ipse auctor fact? sit. qđ tu ipse potuisti in tua causa discere. credo em̄, qđ in illa adoptiōe legitime factū est nihil, tamen te esse interrogatū, auctor ne esses, vt in te P. Fonteius vitę, necisq; potestātē haberet vt in filio. quęro si aut negasses, aut tacuisses, si tamē id. XXX. curiē iussissent, nū id iussum esset ratū: certe non. quid ita: q̄ ius a maioribus nostris, q̄ nō fīctē, & fallaciter populares, sed vere, & sapiēter fuerūt, ita cōparatū est, vt ciuis Ro. libertatem nemo posset inuitus amittere. quin etiā si Decemviri sacramentū, in libertatem iniustum iudicassent, tamē quotiescunq; vellet quis, hoc in genere se rem iudicatam referre posse voluerunt. Ciuitatē vero nemo

Exul.

Pagani.

Ciceronis
reditus ab
exilio.

Calamitas.

Ciuitatem
aut liberta
te nemo a
mittit inui
tus.

Pro domo

vij vilo populi iussa
fieri nō poterant Latini
condemari, non penes
mutandi sōi causa veni
& igit̄ interdictioe
riatis, municipis ciuit
ciuitate, qđ tādū quā
terranis, cū etiā tā effor
ciuitatē eripere nō poter
tur nobilium simul hac
potuit, concilio aduocato,
p̄siqui se illo die confirm
incideris, quid delicti
in autē is primus fuit, q̄
se Gabibus iussit, qđ tu
nitam ciuitatē, & libertatē
tis ne. Seduli centū se vell
Tum igit̄ maiores vestri
nec vis temporū, nec potes
potestas, q̄q; ceteris in re
de iniuris publicis trahit
tuam in meis adibus posse
reflētē, q̄ res municip
gladios libera Anagnin
quā se Sedulius negat
nētes, auctoritatē amplior
cium numero, sed etiā in
tua voce violabim, quā
puli Romanis, totius Italia
lege Senatoriē vni enim tu
lo Saturninus de Metellio
vt esset interdictū, qđ heri
co Censor in Senatū legere
prum est in legibus. Quę
nō sed si requiri iussisset
sed si patrem tuū cuius
ut, qui cū de eo tribunos
nolet, q̄q; impetū est ab
temporū me, cui dies di
pœna esse potuit: ea p̄sidi
inter illi iniquissimū p̄sidi
num clarissimi vni filio
censor auaricū sūi p̄sidi
len, q̄ erant acta in ea rep
Cetera hęcno Censorius, p̄
trem recitaturū fuisse, q̄
dicitū meo fecit, q̄ mihi
recipere contra tuā legē
le, de me gratias agidas
de Rēp. meritiū restitutum
vniuersis seruatus nō mod
Ro. & morumēta verū
vilius, cū essent optime de
q̄ comitiis centuriatis cū

Pro domo sua ad Pont. Fo. CLXVII.

vnq̄ vllō populi iussu amittet inuitus. Qui ciues Romani in colonias latinas p̄ficiſcebatur, fieri nō poterant Latini, qui nō erāt auctores facti, nomēq̄ dederant, qui erant rerū capitaliū condemnati, non prius hanc ciuitatē amittebāt, q̄ erant in eā recepti, quo vertendi, hoc est mutandi solī causa venerant. id autē vt esset faciundū, nō adēptione ciuitatis, sed recti, & aq̄ & ignis interdictione faciebāt. Populus Romanus L. Sylla dictatore ferente, comitiis centuriatis, municipiis ciuitatē ademit, hisdē agros, de agris ratū est (fuit em̄ populi potestas) de ciuitate, ne tandū quidē valuit, q̄ diu illa Syllani tēporis arma valuerunt. Hanc vero Volaterranis, cū etiā tū essent in armis, L. Sylla victor republica recuperata comitiis centuriatis ciuitatē eripere nō potuit; hodieq̄ Volaterrani nō modo ciues, sed etiā optimi ciues, fruuntur nobiscum simul hac ciuitate. Consulari homini P. Clodius euerſa rep. ciuitatē adimere potuit, concilio aduocato, cōductis operis non solū egentiu, sed etiā feruorū, Sedulio principi: qui se illo die confirmauit Romē nō fuisse, q̄ si non fuit, qd te audacius: qui in eius nomē incideris: quid desperatius: qui ne ementiendo quidē potueris auctore adumbrare meliorē: sin autē is primus sciuit, qd facile potuit p̄pter inopiā recti in foro pernoctans, cur nō iuret se Gadibus fuisse, cū tu te fuisse Interamnē pbaueris: Hoc tu igit̄ homo popularis iure munitam ciuitatē, & libertatē nostrā putas esse oportere: vt si tribuno pl. rogante, velitis, iubeatis ne, Sedulii centū se velle & iubere dixerint, possit vnusquisq̄ nostrū amittere ciuitatem: Tum igit̄ maiores nostri populares nō fuerūt, q̄ de ciuitate, & libertate ea iura sanxerunt, q̄ nec vis temporū, nec potentia magistratuū, nec res iudicata, nec deniq̄ vniuersi populi Ro. potestas, quē ceteris in rebus est maxima, labefactare possit. at tu etiā ereptor ciuitatis, legē de iniuriis publicis tulisti Anagnino nescio cui Menulē per gratiā, q̄ tibi ob eam legem statuatam in meis adibus posuit, vt locus ipse in tua tanta iniuria legē, & inscriptionem statuę refelleret, quē res municipibus Anagninis ornatissimis multo maiori dolori fuit, q̄ quē ille gladiator scelera Anagnie fecerat. Quid: si ne scriptum quidē vnq̄ est in ista ipsa rogatione quā se Sedulius negat sciuisse, tu huius vt acta tui preclari Tribunatus hoīs dignitate honestes, auctoritatē amplecteris: Sed tamē si nihil de me tulisti, quo minus essem nō modo in ciuium numero, sed etiā in eo loco in quo me honores populi Ro. collocauerūt, tamē ne eū tua voce violabis: quē post nefariū scelus consulū superiorū, tot vides iudiciis Senatus, populi Romani, totius Italię honestatū: quē ne rum quidē, cū aberam, negare poteras esse tua lege Senatorē: vbi enim tuleras, vt mihi aqua, & ignis interdiceret: qd Gracchus de P. Popilio, Saturninus de Metello tulit, homines seditiosissimi de optimis, ac fortissimis ciuibus, nō vt esset interdictū, qd ferri non poterat, tulerūt, sed vt interdiceret. vbi cauisti, ne meo me loco Censor in Senatū legeret: qd de omnib⁹, etiā quibusdam damnatis interdictum est, scriptum est in legibus. Quere hoc ex Clodio scriptore legum tuarū. iube adesse, latitat omnino, sed si requiri iusseris, inuenient hominē apud sorore tuā occultantem se capite demisso. Sed si patrem tuū ciuē mediūfidiū egregiū, dissimilē vestri, nemo vnq̄ sanus exulē appellauit, qui cū de eo tribunus pl. promulgasset, adesse p̄pter iniquitatē illius Cinnani temporis noluit, eiq̄ imperiū est abrogatū: si in illo p̄na legitima turpitudinē non habuit p̄pter vim temporū: in me, cui dies dicta nō est, q̄ reus non fui, q̄ nūq̄ sum a tribuno pl. citatus, damnati p̄na esse potuit: ea p̄sertim, q̄ ne in ipsa quidē rogatione p̄scripta est. At vide qd intersit inter illū iniquissimū patris tui casum, & hāc fortunā, cōditionēq̄ nostrā, patrē tuū ciuē optimū clarissimū viri filiū, q̄ si viueret, qua seueritate fuit, tu p̄fecto non viueres, L. Philippus censor auunculū suū p̄terit in recitando senatu, nihil em̄ poterat dicere, quare rata non essent, q̄ erant acta in ea republica, in qua se illis ipsis tēporibus Censorem esse voluisset, me L. Cotta homo Censorius, in senatu iuratus dixit: se, si Censor tū esset, cū aberā, meo loco Senatorem recitaturū fuisse, quis in meū locū iudicē subdidit: quis meorū amicorū testamentum discessu meo fecit, q̄ mihi nō idē tribuerit, qd & si adessem: quis me nō modo ciuis, sed soci⁹ recipere contra tuā legē & iuuare dubitauit: deniq̄ vniuersus senatus multo ante, q̄ est lata lex, de me gratias agēdas censuit ciuitatibus iis, q̄ M. Tulliū tantū ne: immo etiā ciuē optime de Rep. meritū recepissent. & tu vnus pestifer ciuis, eū restitūtū negas esse ciuē, quē eiectum vniuersus senatus nō modo ciuē, sed egregiū ciuē semp̄ putauit. At vero vt annales populi Ro. & monimēta vetustatis loquunt, censor ille Quintius, & M. Furius Camillus, & M. Seruilus, cū essent optime de Rep. meritū, tamē populi incitati vim iracundię subierūt: dānati q̄ comitiis centuriatis cū in exiliū pfugissent, rursus ab eodem populo placato sunt in suā

Dare no
men.
Vertere so
lum.

Quere ex
Clodio.

Quere hoc
ex Clodio
scriptore
legum
tuarū.

pristinam dignitatē restituti. Q; si iis damnatis nō modo nō imminuit calamitas clarissimi nominis gloriā, sed etiā honestavit (nā etsi oprabilius est, cursum vitę conficere sine dolore, & sine iniuria, tamē ad immortalitatē glorię plus affert desideratū esse a suis ciuibus, q̄ omni no nunq̄ esse violatū) mihi sine vllō iudicio populī pfecto, tū amplissimis omniū iudiciis restituto, maledicti locū aut criminis obtinebit: Fortis & cōstans in optima ratione ciuis Popi lius semp fuit, tamen eius in omni vita nihil est ad laudē illustrius, q̄ calamitas ipsa, quis em̄ iā meminisset eū bene de Rep. meritū, nisi & ab improbis expulsus esset, & p bonos restitutus? Q; Metelli p̄clarū imperiū in re militari fuit, egregia Censura, oīs vita plena grauitatis: tamen huius viri laudē ad sempiternā memoriā tēporis calamitas ppagauit. Q; si & illis, qui expulsi sunt inique, sed tamē legibus, reducti inimicis interfectis, rogationibus Tribunis, non auctoritate senatus, non comitiis centuriatis, nō decretis Italię, nō desiderio ciuitatis, inimicorū iniuria probro nō fuit: in me, qui pfectus sum integer, abfui simul cū republica, dī cam maxima cū dignitate, te viuo, fratre tuo altero cōsulari reducēte, altero Prętorē petēte, tuum scelus meū pbrum putas esse oportere: Ac si me populus Ro. incitatus iracundia aut inuidia e ciuitate eiecisset, idēq; postea mea in Remp. beneficia recordatus se collegisset, te meritatem, atq; iniuriā suā restitutione mea reprehēdisset, tamē pfecto nemo tā esset amens, qui mihi populī tale iudiciū nō dignitati potius, q̄ dedecori putaret esse oportere. nūc vero cū me in iudiciū populī nemo omniū vocarit: cōdēnari nō potuerim, q̄ accusatus nō sim: deniq; ne expulsus quidē ita sim, vt si cōtēderē, superare nō possem: cōtraq; a populo Ro. semp sim defensus, amplificatus, ornatus: qd est: quare q̄q̄ mihi se ipsa populari ratione antepo nat: An tu populū Romanū esse illū putas, q̄ cōstat ex iis, q̄ mercede cōducunt: q̄ impellunt, vt vim afferāt magistratibus: vt obsideāt senatū: optent quotidie cēdē, incēdia, rapinas: quē tu tamē populū nisi tabernis clausis frequētare nō poteras: cui populo duces Lentidios, Lol lios, Sergios, p̄feceras. O sp̄ciē dignitatēq; populī Ro. quā Reges, quā nationes extere, quam gētes vltimę p̄mescūt: multitudinē hoīm ex seruis cōductis, ex facinorosis, ex egētib; cōgre gatam. Illa fuit pulchritudo populī Ro. illa forma, quā in cāpo vidisti tū, cū etiā tibi contra Senat; totiusq; Italię auctoritatē & studiū, dicēdi potestas fuit: ille populus est dñs regū, vi ctor, atq; imperator oīm gētū, quē illo clarissimo die scelerate vidisti, tū, cū oēs principes ci uuitatis, oēs ordinū, atq; atatū omniū, suffragiū se nō de ciuis, sed de ciuitatis salute ferre cē sebāt: cū deniq; hoīes in cāpū nō tabernis, sed municipiis clausis venerūt, hoc ego populo, si tū Cōsules aut fuissent in Rep. aut oīno nō fuissent, nullo labore, tuo p̄cipiti furori, atq; im pio sceleri restitissim. sed publicā causam cōtra vim armatā, sine populī p̄sidio suscipere nolui: nō quo mihi P. Scipionis fortissimī viri vis intima priuati hoīs displiceret: sed Scipionis factū statī P. Mutius Cōsul, q̄ in gerēda Rep. putabat fuisse segnior gesta, multis senatuscōsul tis, nō modo defendit, sed etiā ornauit. mihi aut te interfecto, cum cōsulibus: aut te viuo, & tecū, & cū illis armis decertādū fuit, erāt eo tēpore multa etiā alia meruēda, ad seruos medi usfidius res puenisset. rātū hoīes impios ex vetere illa cōiuratione inuētū nefariis mentibus bonorū odiū retinebat. Hic tu me etiā gloriari vetas: negas esse ferenda quę soleam de me p̄dicare: & homo facetus inducis etiā sermonē vrbānū, ac venustū: me dicere solere, esse me Iouem: eundē dicitare Mineruā esse sororē meā, nō tā insolēs sum, q̄ Iouē esse me dicā: nō tā ineruditus, q̄ Mineruā Iouis sororē, meā esse sororē existimē, sed tū ego mihi sororē virginē ascisco, tu sororē tuā virginē esse non fuisti. Sed vide ne tu te debeas Iouē dicere, q̄ tu iure eandē sororē, & vxorē appellare possis. Et quoniā hoc rephēdis, q̄ solere me dicas de me ipso gloriosius p̄dicare: q̄ vnq̄ audiuit, cū ego de me nisi coactus ac necessario dicerē: nā si cū mi hi furta, largitiones, libidines obiiciunt, ego respōdere soleo, meis cōsiliis, piculis, savoribus, patriā esse cōseruatā, nō tā sum existimādus de gestis rebus gloriari, q̄ de obiectis nō cōfite ri, sed si mihi ante hec durissima Reip. tēpora nihil vnq̄ aliud obiectū est, nisi crudelitas illi; temporis, cū a patria p̄niciē depulsi: qd: me huic maledicto vtrū nō respondere: an demisse re spondere decuit: Ego vero Reip. semp interesse putauī, me illius pulcherrimī facti, qd ex auctoritate senatus, cōsensu bonorū oīm, p salute patrię gessissim, splendorē verbis, dignita temq; retinere: p̄fertim cū mihi vni in hac Rep. audierē populo Ro. opera mea hęc vrbē, & hanc Rēp. esse saluā iurato dicere fas fuisset. Extinctū est iā illud maledictum crudelitatis, q̄ me nō vt crudelē Tyrannū, sed vt mitissimū parentē omniū ciuiū studiis desideratū, repeti tum, accersitū vident, aliud exortū est, obiicit mihi meus ille discessus, cui ego crimini respō

Vis itima.

Iupiter sororis maritus.

Interesse reip.

Pro domo
dere sine mea maxima la
na prologice: at ad qd m
ros homines pulcherrim
duplicata gloriā dicitur
pe et dicitur qd et
de huius causa potest
omni p̄p̄torē, & cō
ficio senatus, p̄m̄tissim
imperū faceret, q̄ p̄ me
sem, gullas futurus, qd cū
solitudinē fratris abicim
nascet huius obitus rebus v
interire occidere maluit
tariū vni cū bonis vrbān
credibilem dolere cōsiliū
qui me nimio nimis frach
erate duelleret, quos ad
cari me esse hominē: & cō
dabile, nec beneficiū vllū
bus ego animo carere: q̄
potius, q̄ vrbānū p̄cipiti
fratre vite vni p̄cipiti
nas: p̄cipiti demq; causa p̄
p̄cipiti ex altissimo dī
ca ardua p̄cipiti huius
abū, non tā sapiens, q̄ nō
frat. ca laus p̄cipiti ac dī
si dicit, nullū beneficiū
bis cū summo dolore
Quare dicitur p̄cipiti huius
sū, rogatus armatos vrbā
tū maximo, p̄cipiti q̄
m̄tata velle vrbā, p̄cipiti
& publice iudicari, p̄cipiti
vetro iudicio cōm̄tissim
fratris, p̄cipiti, p̄cipiti
domus nō mō mihi non
biq; calamitatis, q̄ et
toti vrbā dom? est mea
nico nomine inscrip̄ti, q̄
& de me, & de Rep. videt
p̄cipiti possim, vt
in ea possim iurari dicit
den extructū, q̄ possim in
regni appetitū domus
vni, nō ipso equitatis
sunt in eodē loco qd
& euerit, vt illius facinus
Gallorū imperū repulsi
ergo eius domū eueriam
tu ac nefariis ciuibus ma
nec: vt apud p̄cipiti
videt: Hic vrbā p̄cipiti
vno senatu, vobis p̄cipiti

Pro domo sua ad Pont. Fo. CLXVIII.

dere sine mea maxima laude non possum. quid enim Pontifices debeo dicere: peccati me conscientia profugisse: at id, quod mihi crimini dabatur, non modo peccatum non erat, sed erat res post natos homines pulcherrima. iudicium populi primuisse: at id nec propositum ullum fuit: & si fuisset, duplicata gloria discessissem. honorum mihi praesidium defuisse: falsum est. me mortem timuisse: cur per est. dicendum igitur est id, quod non dicerem nisi coactus: nihil enim unquam de me dixi sublatum. asciscere de laudis causa potius, quam criminis depellendi dico igitur, & quod possum maxima voce dico: cum omnium perditorum, & coniuratorum incitata vis duce tribuno plebis, consulibus auctoribus, & afflictio senatu, perterritis Equitibus Romanis, suspensa ac sollicita tota ciuitate, non tam in me impetum faceret, quam pro me in omnes bonos: me vidisse, si vicissem, tenuis Reip. reliquias, si victus essem, nullas futuras. quod cum iudicasset, defleui coniugis miseram dissidium, liberorum charissimorum solitudinem, fratris absentis amantissimi, atque optimi casum, subitas fundatissimae familiae ruinas: sed his omnibus rebus vitam anteposui meorum civium: rempublicam condere meo discessu, quam omnium interitum occidere malui. speravi id, quod accidit, me iacentem posse a vivis viris fortibus excitari: si una cum bonis interissem, nullo modo posse recreari. Accepi Pontifices magnam, atque in credibilem dolorem: non nego, neque istam mihi ascisco sapientiam, quam nonnulli in me requirebant, qui me animo nimis fracto esse, atque afflictio loquebantur. an ego poteram, cum tot rerum tanta varietate diuellerer, quas idcirco praetereo, quod ne nunc quidem sine fletu commemorare possum, incitari me esse hominem: & communem naturam sensum repudiare: tum vero neque illud meum factum laudabile, nec beneficium ullum a me in rempublicam profectum dicerem, si quidem ea Reip. causa reliquisset, quibus aequo animo carerem: eaque animi duritiam, sicut corporis, quod cum vritur, non sentit, stuporem potius, quam virtutem putarem. suscipere tantos animi dolores: atque ea, quae capta urbe accidunt victis, frante urbe unquam perpeti: & iam se videre distrahi a complexu suorum, disturbari tecta, diripi fortunas: patriae denique causa patriam ipsam amittere: spoliari populi Romae, beneficiis amplissimis praecipitari ex altissimo dignitatis gradu: videre praetextatos inimicos nondum morte coploratione arbitria petentes funeris: haec omnia subire conservandorum civium causa, atque ita ut dolenter absis, non tam sapiens, quam si quod nihil curat, sed tam amans tuorum, ac tuum, quam communis humanitas postulat, ea laus preclara ac divina, nam quae ea, quam nunquam chara atque iucunda duxit, aequo animo Reip. causa deserit, nullam benevolentiam insignem in Reip. declarat. qui autem ea relinquit Reip. causa, a quibus cum summo dolore diuellitur, ei patria chara est, cuius salutem charitati anteponeit suorum. Quare dirumpat licet ista furia, atque audiat haec ex me, quoniam lacessiuit: bis servaui: ut consul, rogatus armatos vicerim: priuatus, consulibus armatis cesserim. vtriusque temporis fructum tuli maximum. superioris, quod ex senatus auctoritate, & senatum, & omnes bonos meae salutis causa mutata veste vidi. posterioris, quod & senatus, & populus Romanus, & omnes mortales, & priuatum & publice iudicaverunt, sine meo reditu Reip. salutem esse non posse. Sed hic meus reditus Pontifices vestro iudicio continetur. nam si vos me in meis aedibus collocatis: id quod in omni mea causa semper, studiis, consiliis, auctoritatibus, sententiisque fecistis: video me plane, ac sentio restitutum. sin mea domus non modo mihi non reddidit, sed etiam monimentum praebet inimico doloris mei, sceleris sui, publice calamitatis: quae erit, quae hunc reditum potius, quam poenam sempiternam putet. In conspectu praeterea totius urbis domus est mea Pontifices, in qua si manet illud non monimentum urbis, sed sepulcrum inimico nomine inscriptum, demigratum potius aliquo est, quam habitatum in ea urbe, in qua trophaea & de me, & de Reip. videantur constituta. An ego tantam animi duritiam habere, aut oculorum impudentiam possim: ut cuius urbis servatorem me esse senatus omnium assensu toties iudicavit, in ea possem intueri domum meam eversam non ab inimico meo, sed ab hoste communi: & ab eodem extractam, & positam in oculis civitatis, ne unquam conquiescere possit fletus honorum. Sp. Melii regnum appetitis domus est coplanata. & quod aliud equum accidisse Melio populus Romanus iudicavit: nomine ipso equum melii stultitia poena comprobata est. Sp. Cassii domus ob eandem causam eversa, atque in eodem loco aedes posita Telluris. In Vaccii praeis domus fuit M. Vaccii, quae publicata est, & eversa, ut illius facinus memoria & nomine loci notaretur. M. Malii cum ab ascensu Capitolii Gallorum impetum repulisset, non fuit contentus beneficii sui gloria: regnum appetisse est iudicatum. ergo eius domum eversam duobus locis conuestitam videris. Quam igitur maiores nostri sceleratis ac nefariis civibus maximam poenam constitui posse arbitrati sunt, eandem ego subibo, ac sustinebo: ut apud posteros nostros non extinctor coniurationis, & sceleris, sed auctor & dux fuisse videar: Hac vero Pont. labem turpitudinis, & incostantiae poterit populi Romae dignitas sustinere, vivo senatu, vobis principibus publici consilii: ut domus M. Tullii Ciceronis cum domo Fulvii Flac

Sublatius.

Fundatissima familia.

Religionem est modus Domus.

Cetera me.

Capitulum ligonibus.

Aegmelii. Vaccii praeterea.

Domus.

Oratio

Porticus
Catuli.

Religionis
est modus.
Domus aliē
ne.

Cecitas mē
tie.

Caput ī re
ligionibus
suscipiēdis.
Pietas erga
deos.

Domus vni
uscuiusq;
cuius san-
ctitas.

ci ad memoriā pœnæ publicæ constitutæ cōiuncta esse videat! M. Flaccus, q̄a cū C. Graccho, contra salutē Reip. fecerat, & senatus sentētia est interfectus, & eius domus euersa, & publica est. in qua porticū post aliquāto Q. Catulus de manubiis Cimbricis fecit. ista autē fax, ac furia patrię, cū urbem Pisone, & Gabinio ducibus cepisset, occupasset, teneret, vno eodēq; tēpore & clarissimi viri mortui monimēta debebat, & meā domū cū M. Flacci domo cōiun-
gebat: vt qua pœna senatus affecerat euersorē ciuitatis, eadem iste oppresso senatu afficeret eū, quē P. C. custodē patrię iudicasset. Hęc vero in Palatio, atq; in pulcherrimo urbis loco porticū esse patiemini, furoris Tribunitii, sceleris cōsularis, crudelitatis coniuratorum, calamitatis reipublicę, doloris mei, defixum iudiciū ad memoriā omnium gentium sempiternam: quam porticū p̄ amore quem habētis in Rempublicā, & semper habuistis, nō modo sententiis, sed si opus esset manibus vestris disturbare cuperetis, nisi quē forte illius castissimi sacerdotis superstitiosa dedicatio deterret. O rē, quā homines soluti, a cura liberati ridere nō desinūt: tristiores autē sine maximo dolore audire non possunt. P. ne Clodius, qui ex pontificis maximi domo religionē eripuit, is in meā intulit! hunc inquā etiā vos, q̄ estis antistites ceremoniarū, & sacrorū, auctorē habetis, & magistrum publicę religionis! O dii immortales (vos em̄ hęc audire cupio) P. Clodius vestra sacra curat: vestrū numē horret: res omnis humanas religione vestra cōtineri putat: hęc non illudit auctoritati horū omnium, q̄ asunt, sum morum virorū: nō vestra Pōti. grauitate abuti: ex isto ore, religionis verbū excidere, aut elabi potest: cū tu eodē ore accusando Senatum, q̄ se uere de religione decerneret, impurissime terribimeq; violasti. Aspiciate, aspiciate Pont. hoīem religiosum, & si vobis videt̄ (q̄d est bonorum pontificū) monete eū, modū quēdā esse religionis, nimium esse superstitiosum nō oportere, quid tibi necesse fuit anili superstitione homo fanaticę sacrificiū, q̄d aliene domi fieret, inuisere: quę autē te tāta mētis imbecillitas tenuit, vt non putares deos posse placari, nisi etiā muliebribus religionibus te implicuisses: quę vnq; audisti maiorū tuorū, q̄ & sacra priuata coluerunt, & publicis sacerdotiis p̄fuerūt, cū sacrificiū Bonę deę fieret, interfuisse: neminē. ne illum quidē, q̄ cecus factus est. Ex quo intelligit̄ multa in vita falso homines opinari, cum ille qui nihil videret sciens, q̄d nefas esset, lumina amisit: istius, q̄ nō solū aspectu, sed etiā incesto flagitio, & stupro polluit ceremonias, pœna oīs oculoꝝ ad cecitatē mētis est conuersa. Hoc auctore tam casto, tā religioso, tā sancto, tā pio, potestis Pont. nō cōmoueri: cum suis dicat se manibus domū ciuis optimi euertisse, & eā iisdē manibus consecrasse. quę tua fuit cōsecratio: tulerā inquit vt mihi liceret, q̄d nā exceperas: vt si q̄d ius nō esset rogare, ne esset rogatum: Ius igit̄ statuetis esse, vniuscuiusq; vestrū sedes, aras, focos, deos penates, subiectos esse libidini Tribunitię: in quē q̄sq; p̄ homines cōcitatos irruerit, in quē impetū pertulerit, huius domū nō solū affligere, quod est p̄sentis insanie, quasi tēp̄statis repentine, sed etiā in posterum tēpus religione sempiterna obligare: Equidē sic accepi Pontifices: in religionib; suscipiendis caput esse, interpretari, q̄ volūtas deorū immortalium esse videat̄. nec est vlla erga deos pietas, nisi honesta de numine eorū, ac mēte opinio, cū expecti nihil ab iis, q̄d sit iniustū, ac inhonestū, arbitrere. hoīem inuenire ista labes tū, cū oīa tenebat, neminem potuit, cui sedes meas addiceret, cui traderet, cui donaret: ipse cū loci illius, cū aediū cupiditate flagraret, ob eāq; causam vnā vna iusta illa rogatione sua vir bonus dominū se in meis bonis esse voluisset, tamē illo ipso in furore suo nō est ausus meā domū, cuius cupiditate inflāmat⁹ erat, possidere. Deos immortales existimat̄, cui⁹ labore, & cōsilio sua ipsi tēpla tenuerūt, in eius domū afflictā, & euersam p̄ vnus hoīs sceleratissimi nefariū latrociniū immigrare voluisse: Cuius est nemo in tāto populo, extra cōtaminatā illā, & cruentā P. Clodii manū, q̄ rē vllā de meis bonis attigerit, q̄ nō p̄ suis opibus in illa tēp̄state defenderit. at, q̄ aliq; se cōtagiōe p̄de, societatis, emptiōis, cōtaminauerūt, nulli⁹ neq; priuati, neq; publici iudicii pœnā effugere potuerūt. Ex his igit̄ bonis, quorū nemo rē vllā attigit, q̄ nō omnium iudicio sceleratissimus habere, dii immortales domū meā cōcupiuerūt: ista tua pulchra libertas, deos penates, & familiares meos lares expulit, vt a te ipsa tāq; in captiuis sedibus collocaret̄: quid est sanctius: quid oī religione munitius: q̄ domus vniuscuiusq; ciuiū: hęc arę sunt, hęc focī, hęc dii penates, hęc sacre religionis ceremoniæ cōtinētur: hoc perfugiū est ita sanctū oībus, vt inde arripī neminē fas sit. quo magis est furor istius ab auribus vestris repellendus: q̄ q̄ maiores nostri religionib; tuta nobis, & sancta eē voluerūt, ea iste nō solū cōtra religionē labefactauit, sed etiā ipsius religionis noīe, euertit. At, q̄ dea est: bonā esse oportet, quādogdē est abs te de

Pro domo sua ad Pont. Fo. CLXIX.

dicata. Libertas, inquit, eam tu igitur domi meae collocasti, quam ex urbe tota sustulisti: tu, cum Col-
legas tuos summa potestate perditos negares liberos esse: cum in templum Castoris aditus esset aper-
tus nemini: cum hunc clarissimum virum summo genere natum, summis populi beneficiis usum, Ponti-
ficem, & Consularum, & singulari bonitate, & modestia perditum, quem satis mirari quibus oculis aspi-
cere audeas, non queo, audite Populo Romano a pedissequis conculcari iuberet: cum indemnatum ex-
turbares privilegii tyrannicis irrogatis: cum principem orbis terrarum virum inclusum domi continer-
es: cum forum armatis cateruis perditorum hominum possideres: libertatis simulacrum in domo hac collo-
cabas, quae domus erat ipsa indicio tui crudelissimi dominatus, & miserrimae Populi Romano ser-
uitutis: eum ne potissimum libertas domo sua debuit pellere: qui nisi fuisset, in servorum potestate
ciuitas tota venisset: At unde inuenta est ista libertas: quasi enim diligenter, Tanagraea quaedam me
Meretrix
Tanagraea
retrix fuisse dicitur, eius non longe a Tanagris simulacrum e marmore in sepulcro positum fuit, hoc
quidam homo nobilis non alienus ab hoc religioso libertatis sacerdote, ad ornatum edilitatis suae
deportauit, etenim cogitabat omnes superiores, muneris splendore superare. Itaque omnia signa, tabulas, or-
namentorum quae supersunt in fanis, & communibus locis, tota e Graecia, atque insulis omnibus honoris Populi
Romano causa sane frugaliter domum suam deportauit. Is postea intellexit, posse se iterum edilitate
Interuer-
sus,
Pisone Consule Praetorem renunciari, si modo eadem prima litera competitorum habuisset aliquem, adili-
tatem duobus in locis primum in arca, primum in hortis suis collocauit, signum de busto meretricis abla-
tum isti dedit, quod esset signum magis istorum, quam publicae libertatis. Hanc deam quisquam violare audeat: &
imaginem meretricis, ornamentum sepulchri, a fure sublatam, a sacrilego collocatam: hanc me domo
mea pellet: haec vltima afflictio ciuitatis, Reipublicae. spoliis ornabitur: haec erit in eo monimento, quod posu-
tum est, ut esset indicium opprobrii senatus ad memoriam sempiternam turpitudinis: O Q. Catule, pa-
trere ne appelles, an filium: recetior enim memoria filii est, & cum rebus meis gestis coniunctior, tantum ne te
fessellit: cum mihi summa & quotidie maiora praemia in Reipublica fore putabas, negabas fas esse duos con-
sules esse in hac ciuitate inimicos Reipublicae. duo sunt iuuenes, qui Senatum Tribuno furere constrictum trade-
rent, qui pro me Patres conscriptos deprecari, & populo supplices esse, edictis atque impio veraret: quibus spe-
ctantibus domus mea disturbaretur, diriperetur: qui denique ambustas fortunatum meorum reliquias suas do-
mos comportaret. Venio nunc ad patrem, tu Q. Catule M. Fuluii domum, cum is fratris tui socer fu-
isset, monimentum tuarum manubiarum esse voluisti, ut eius qui perniciosa Reipublicae, consilia cepisset, omnis me-
moriam funditus ex oculis hominum ac mentibus tolleret. hoc si quis tibi edificatum illam porticum diceret,
fore tempus, cum is Tribunus Plebis auctoritate senatus, iudicium bonorum omnium neglexisset, tuum monime-
ntum consulibus non modo inspectantibus, verum adiuantibus disturbaret, euerteret: idque cum eius ciuis, qui
Reipublicae, ex senatus auctoritate consul defendisset, domo coniungeret: nonne responderes: id nisi euersa
ciuitate accidere non posse: At videte hominis intolerabilem audaciam, cum proiecta quadam & effrenata
cupiditate. Monimentum iste nunquam, aut religionem vllam excogitauit: habitare laxam, & magnifice
voluit, duasque & magnas, & nobiles domos coniungere. eodem puncto temporis, quo meus discessus
isti causam cepit eripuit, a Q. Seio contedit, ut sibi domum venderet. cum ille id negaret, primo se lu-
minibus eius esse obstructum minabatur. affirmabat Posthumius se vivo illam domum istius nunquam
futuram. acutus adolescens ex ipsius sermone intellexit, quid fieri oporteret. hominem veneno
aptissime sustulit: emit domum litigatoribus defatigatis prope dimidio carius quam aestimabat. Quor-
sum igitur haec oratio prinet: domus mea illa prope tota vacua est: vix prope aedium meorum decima
ad Catuli porticum accessit. causa fuit ambulatio, & monimentum, & ista Tanagraea opprobria liber-
tate libertas. in palatio pulcherrimo prospectu porticum cum conclauibus pauimentata recetum pedum
concupierat, amplissimum peristylum, cetera eiusmodi, facile ut omnium domos, & laxitate, & digni-
tate superaret. Et homo religiosus, cum aedes meas idem emeret, & venderet, tamen illis tantis tenebris
non est ausus suum nomen emptioni illi ascribere. posuit scilicet Catonem illum hominem sua virtute
egentem, ut is qui in Maribus, ubi natus est, rectum, quod imbris vitandi causa succederet, nullum habe-
ret, aedes in Palatio nobilissimas emisse se diceret. inferiorum aedium partem assignauit non suae genti
Fonteiae, sed Clodiae, quam reliquit. quem in numerum ex multis Clodiis nemo nomen dedit, nisi aut
egestate, aut scelere perditus. Hanc vos Pontifices tam variam, tam nouam in omni genere voluntatem,
impudentiam, audaciam, cupiditatem, comprobabitis: Pontifex, inquit, affuit. non te pudet, cum apud Pon-
tifices res agas, Pontificem dicere te, non Collegium Pontificum affuisse: praesertim cum Tribunus Plebis, vel
denunciare potueris, vel etiam cogere: Esto, Collegium non adhibuisti, quid de Collegio quis tandem af-
fuit: posuerat enim auctoritatem in vno, qui est in his omnibus, sed tamen auget, & aetas, & honos dignitatem.
opus erat etiam scientia: quam etiam omnes consecuti sunt, tamen certe peritiores vetustas facit.

Meretrix
Tanagraea

Interuer-
sus,

Luminibus
obstruere,
Dimidio
carius.

Porticus
pauimenta
tata,
Peristylum.

Vetustas
peritiores
facit.

Oratio

quis ergo affuit! frater, inquit, vxoris meae. si auctoritatē quarimus, etsi id est ætatis, vt non dū cōsecutus sit, tamē quāta est in adolescente auctoritas, ea propter tantā cōmūctionē affinitatis, minor est puranda. Sin autē scientia est quāta, quis erat minus peritus, quā is, qui paucis illis diebus in Collegiū venerat! qui etiā tibi erat magis obstrictus beneficio recenti, cū se fratrem vxoris tuæ, fratri tuo germano antelātū videbat. etsi in eo prouidisti, ne frater te accusare posset. Hanc tu igitur dedicationē appellas! ad quā nō Collegiū, non honoribus Populī Ro. ornātū pontificē, nō deniq; adolescētē quēq; cū haberes in Collegio familiarissimos adhibere potuisti! affuit is, si modo affuit, quē tu impulisti: soror rogauit, mater coegit. Videte igitur Pontif. quid statuatis in mea causa de omniū fortunīs. verbo ne Pōrifices putatis, si is postē tenuerit, & aliqd dixerit, domū vnius cuiusq; consecrari posse! an istę dedicationes, & tēplorū, & delubrorū religiones ad honorē deorū immortalīū sine vlla ciuīū calamitate a maioribus nostris cōstiturę sunt! est inuētus Tribunus Plebis, q; cōsularibus copiis instructus, omni impetu furoris in eū ciuē irruerit, quē percussum ipsa Resp. suis manibus extolleret. Quid! si q; similis istius, neg; em̄ iā deerūt q; imitari velint, aliquē mei dissimilē, cui Resp. nō tantū debeat, per vim afflixerit, domū eius p Pōrificē dedicarit, id vos ista auctoritate cōstitueris ratū esse oportere! dicitis, quē reperiet Pōrificē! qd; & Tribunus Pl. idē esse nō potest! M. Drusus ille clarissimus Tribunus Pl. Pōrifex fuit, ergo si is Q. Cepionis inimici sui postē ædiū tenuisset, & pauca verba fecisset, ædes Cepionis eēt dedicatę! Nihil loquor de Pōrificiō iure, nihil de ipsius verbis dedicationis, nihil de religione, cerimonīs: nō dissimulo me nescire ea quę etiā si scirē, dissimulārē, ne alii molestus, vobis etiā curiosus viderer: etsi effluunt multa ex vestra disciplina, quę etiā ad nostras aures sepe pmanāt. Postem teneri in dedicatione oportere videor audisse tēplī: ibi em̄ postis est, vbi tēplī aditus est, & valūe ambulationis. Postes nemo vnq; tenuit in dedicādo. Simulacrū autē aut arā si dedicasti, sine religione loco moueri potest. Sed iā hoc dicere tibi nō licebit, quā pōrificem postē tenuisse dixisti. quē ego de dedicatione loquar! aut quid de vestro iure, & religione cōtra quę pposuerā disputabo! Ego vero si oīa solēnibus verbis, veteribus, & p̄dictis institutis acta esse dicerē, tñ me reip. iure defenderē. An cū tu eius ciuis discessu, cuius vniū opa senatus atq; oēs boni ciuitatē esse incolumē tories iudicasset, oppressam teterrimo latrocinio cū duobus scelestissimis cōsularibus Rēp. teneres, domū eius, q; patriā a se seruata perire suo noīe nolisset, p pōrificē aliquē dedicasses, posset recreata Resp. sustinere! Date de hac religione aditū Pōrifices, iā nullū fortunīs cōmunibus exitū reperietis. An si postē tenuerit pōrifex, & verba ad religionē deorū immortalīū cōposita, ad perniciē ciuīū trāstulerit, valebit ad iniuriā nomē sanctissimū religionis! si Tribunus Pl. verbis nō min⁹ p̄scis, & p̄ne solēnibus bona ciuis cuiuspiā cōsecrarit, nō valebit! Atq; C. Atinīus patrū memoria bona Q. Metelli, q; eū ex senatu cēlor reiecerat, aui tui Q. Metelle, & tui P. Seruili, & proaui tui P. Scipio cōsecrauit foculo posito in rostris, adhibitoq; tibicine. Quid tū! nū ille furor Tribuni Pl. ductus ex nōnullis veterū tēporū exēplis fraudi Metello fuit summo illi & clarissimo viro! certe nō fuit. Vidim⁹ hoc idē Cn. Lētulo Cēlori Tribunū Pl. facere, nōqd; igit is bona Lētuli religionib⁹ religauit! sed qd; ego ceteros! tu, tu iquā capite velato, cōciōe aduocata, foculo posito, bona tui Gabinii, cui regna oīa Syrorū, Arabū, Persarūq; donaras, cōsecrasti. Quod si tū nihil est actū, qd; i meis bonis agi potuit! sin est ratū, cur ille gurges helluat⁹ tecū simul Reip. sanguinē, ad cēlū tñ extruxit villā i Tusculano visceribus arariū: mihi meas ruinas, quarū ego similitē totā vrbē esse passus nō sum, aspīcere nō licuit! Omitto Gabinii. Quid! exēplo tuo bona tua nōne L. Mūmīus vir fortissim⁹, atq; optim⁹ cōsecrauit! qd; si q; ad te p̄inet, ratū esse negas oportere, ea iura cōstituisi i p̄claro Tribunatu tuo, q; i te cōuersis, recusares, alios euerteres. Sin ista cōsecratio legitima est, qd; ē qd; p̄fanū i tuis bonis eē possit! An cōsecratio nullū habet ius! dedicatio est religiosa! qd; ergo illa tua tū obtestatio tibicinīs! qd; focus! qd; p̄ces! qd; p̄isca verba voluerūt! emētiri, fallere, abuti deorū immortalīū numine ad hoīm timorē qd; voluisti! Nā si est illud ratū, mitto Gabinii, tua domus certe, & quicquid habes aliud ē Cereii cōsecratū. sin ille ludus fuit, qd; te ip̄urius! q; religioēs oīs pollueris aut emētiedo, aut stuprādo. Iā fateor, inqt, in Gabinio me nefariū fuisse, q; p̄p̄ vides poenā illā a te i aliū istitutā, i te ip̄m eē cōuersam. Sed hō oīm scelerū flagitiōrūq; documētū, qd; i Gabinio fateris, cui⁹ ipudicę puritē libidines, adolescētē dedec⁹, & egestatē reliq; vitę, latrocinii cōsular⁹ vidim⁹, cui ne ista qd; calamitas iniuria potuit accidere, id i me ifirmas: & grauius eē dicis, qd; vno adolescētē, q; qd; cōciōe tota effecisti. Dedicatio magnā, inqt, habet religionē, nōne vobis Numa Pōpilius vi-

Postis tene-
tur in de-
dicāone.

Verba pe-
ne solēnia.

Helluatus
sanguinem
reip.

Pro domo sua ad Pont. Fo. CLXX.

detur loqui: discite orationē Pont. & vos Flamines etiā, tu Rex disce a gētili & tu, q̄q̄ ille gē-
tem istā reliquit, sed tamē disce ab homine religionibus dedito, iusto, tum omnium religionū
perito, quid! in dedicatione nōne & quis dicit, & quid, & quomodo, q̄ritur: an tu hęc ita con-
fundis, & perturbas, vt quicūq̄ velit, qd̄ velit, quomodo velit, possit dedicare! quis eras tu, q
dedicabas! quo iure! qua lege! quo exemplo! qua potestate! vbi te isti rei Populus Ro. p̄fecerat!
video enim esse legē veterē Tribunitiā, quæ vetet iniussu plebis aedes, terrā, aram consecrare. **Lex Papi-**
neq̄ tñ hoc Q. Papius, qui hęc legē rogauit, sensit, neq̄ suspicatus est, fore periculū ne do- **ria de cōse-**
miciā, aut possessiones indemnatorū ciuū consecraretur, neq̄ enim id fieri fas erat: neq̄ q̄sq̄ **cratione.**
fecerat: neq̄ erat causa, cur prohibēdo nō rā deterrere videretur, q̄ admonere, sed quia cōse-
crabatur aedes, nō priuatoꝝ domiciliā, sed quæ sacre nominatur: cōsecrabatur agri, nō ita vt **Aedes sac-**
nostra prædiā, si qs̄ vellet, sed vt imperator agros de hostibus captos cōsecraret: statuebatur **cræ.**
arē, quæ religionē afferrēt, ipso si loco essent cōsecratē: hęc nisi plebs iussisset, fieri vetuit, quæ
si tu interpretaris de nostris aedibus, atq̄ agris scripta esse, non repugno, sed q̄ro, quæ lex lata
sit, vt tu meas aedis cōsecraret! vbi tibi hęc potestas data sit! quo iure feceris! Neq̄ ego nunc
de religione, sed de bonis omnium nostrū, nec de p̄oficio, sed de iure publico disputo. Lex Pa-
piriā verat aedis iniussu plebis cōsecrari, sit sane hoc de nostris aedibus, ac nō de publicis tē-
plis, vnū ostende verbū cōsecrationis in ipsa tua lege, si illa lex est, ac nō vox sceleris & crude-
litatis tuæ. Qz si tibi tū in illo Reip. naufragio oīa in mētē venire potuissent: aut si tuus scri-
ptor in illo incēdio ciuitatis nō syngraphas cū Byzantiis exulibus, & cū legatis regiis face-
ret, sed vacuo animo tibi ista nō scita, sed portēta conscriberet: esset oīa si minus re, at verbis
legitimis cōsecutus, sed vno tēpore cautiones fiebāt pecuniarū, fœdera feriebatur prouincia
rū, regū appellationes venales erāt, seruoꝝ omnium vicatim celebrabatur tota vrbe descriptio,
inimici in gratiā reconciliabatur: imperia ascribebatur nouę iuuentutis: Q. Seio venenū mise-
ro parabatur: de Cn. Pompeio propugnatore, & custode imperii interficiendo consilia iniban-
tur: Senatus ne quid esset, vt lugerent boni semper, vt capta Resp. consulū proditiōne, vi Tri-
bunitiā teneretur. Hac cū tot tantaq̄ agerētur, nō mirū est, præsertim in furore animi, & ce-
citate, multa illū & te fefellisse. At videte quāta sit vis huius Papiiæ legis, in re tali, nō qua-
lem tu affers sceleris plenā & furoris. Q. Martius Censor signū Cōcordiæ fecerat, idq̄ in pu-
blico collocarat: hoc signū C. Cassius Censor cū in curiā transtulisset, Collegiū vestrū consu-
luit, nū quid esse causæ videretur, quin id signū Curiāq̄ Cōcordiæ dedicaret! Quæso Pōtif.
& hominē cū hoīe, & tēpus cū tēpore, & rē cū re cōparate. Ille erat summa modestiā, & graui-
tate Censor: hic Tribunus Pl. scelere & audaciā singulari, tēpus illud erat tranllū, & in liber-
tate populi, & gubernatione positū senatus, tuū porro tēpus libertate Populi Ro. oppressā,
Senatus auctoritate deleta. Res illa plena iustitiā, sapiētiā, dignitatis, cēfor em̄, penes quē ma-
iores nostri (id qd̄ tu sustulisti) iudiciū senatus de dignitate esse voluerūt, Cōcordiæ signū
volebat in Curia, Curiāq̄ ei deæ dedicare. Præclara volūtas, atq̄ omni laude digna, præscribe **Censoriā**
re em̄ se arbitrabat, vt sine studiis dissensionis sentētię dicerent, si sedē ipsam ac tēplū publici **potestas,**
cōsiliū religione Cōcordiæ deuinxisset. Tu cū ferro, cū metu, cū edictis, cū priuilegiis, cū p̄sen **Priuilegiā**
tibus copiis perditorū, absentis exercitus terrore, & minis, Cōsulū societate, & nefario fœde-
re, seruitute oppressam ciuitatē teneres, libertatis signū posuisti magis ad ludibriū impuden **Libertatis**
tię, q̄ ad simulationē religionis. Ille in Curia, q̄ poterat, sine cuiusq̄ icōmodo, dedicabat, tu in **signum.**
ciuis optime de Rep. meriti cruore ac pene ossibus simulacrū nō libertatis publice, sed licētię
collocasti, atq̄ ille tñ ad Collegiū retulit, tu ad quē retulisti! Si qd̄ deliberares, si qd̄ tibi aut
piandū, aut instituēdū fuisset religione domestica, tñ instituto ceteroꝝ vetere, ad pontificem **Piandunt,**
detulisses. Nouū delubrū cū in vrbis clarissimo loco, nefando quodā atq̄ inaudito instituto
inchoares, referēdū ad sacerdotes publicos nō putasti. At si Collegiū p̄oficū adhibēdū non
videbat, nemo ne horū tibi idoneus visus est, qui ætate, honore, auctoritate añcellūt, vt cū eo
dedicationē cōmunicares! quoz qd̄ tu nō cōtēpsisti, sed pertinuisti dignitatē. An tu aude-
res q̄rere ex P. Seruilio! aut ex M. Lucullo! quoz ego cōsilio atq̄ auctoritate Rēp. Cōsul ex ve-
stris manibus, ac faucibus eripui, quibus nā verbis, aut quo ritu, primū hoc dico, ciuis domū
cōsecraret: deinde ciuis eius, cui princeps senatus, cui etiā ordines oēs, deīde Italia tota, post
cūctę gētes testimoniū huius vrbis, atq̄ imperii cōseruati dedissent: quid diceres O nefanda **Præire,**
& pernicioſa labeſ ciuitatis! aedes, aedes Luculle, Seruili, dū dedico domū Ciceronis, vt mihi p̄-
eatis, postq̄ teneatis, Es tu qd̄ cū audaciā, tū impudētiā singulari: sed tibi tñ oculi, vultus,

Oratio

verba cecidissent, cū te viri, qui sua dignitate psonā Populī Ro. atq; auctoritatē imperiū susti-
nerēt, verbis grauissimis pterrūissent: neq; sibi fas esse dixissent, furorī interesse tuo, atq; ī pa-
trīe parricidio & scelere. Quē cū videres, tū te ad tuū affīnē nō delectū a te, sed relictū a cetera-
ris cōtulisti: quē ego tū credo, si est ortus ab illis, quos memoriā p̄ditū est, ab ipso Hercule p
functo iā laboribus sacra didicisse, in viri fortis arumnis, non ita crudelē fuisse, vt in viui &
iam spirāris caput bustū suis manibus imponderet: qui aut nihil dixit: aut si fecit, oīno poenā
hāc maternē temeritatis tulit, vt mutā in delicto psonā, nomēq; p̄beret: aut si dixit aliqd ver-
bis hesitātibus, postēq; tremebūda manu terigit, certe nihil rite, nihil caste, nihil more, istitu-
toq; perfecit. Viderat ille Murenā vitricū suū, consulē designatū, ad me consulē cū Allobro-
gibus cōmunis exitiū indicia afferre: audierat ex illo se a me bis salutē accepisse, separatim se
mel, iterū cū vniuersis. Quare quis est qui existimare possit, huic nouo pontifici primā hanc
post sacerdotiū inītiū, religionē instituenti, vocēq; mittētī, nō & linguā obmutuisse! & manū
obtorpuisse! & mētem debilitatā metu concidisse! praesertim cū ex Collegio tanto, nō regem,
nō Flaminē, nō Pontificē videret, fieriq; particeps alieni sceleris inuitus cogeret, & grauissi-
mas poenas affinitatis impurissime sustineret. Sed vt reuertar ad ius publicum iudicandū, qd
ipsi Pont. semp nō solū ad suas cerimonias, sed etiā ad populū iussa accōmodauerūt, habetis
in cōmentariis vestris C. Cassiū Censorē de signo Concordiā dedicando ad Pontificū Colle-
giū retulisse. eiq; M. Aemiliū Pont. Maximū p Collegio respōdisse: nisi eū Populus Ro.
nominatim p̄fecisset, atq; eius iussu faceret, nō videri ea recte posse dedicari. Quid! cū Licinia
virgo Vestalis summo loco nata, sanctissimo sacerdotio p̄dita, T. Flaminio Q. Merello Cōss.
aram & adiculā & puluinat sub saxo sacro dedicasset, nō eā rē ex auctoritate senatus ad hoc
collegiū Sex. Iulius Pr̄tor retulit: cū P. Sc̄uola P̄r. Max. pro collegio respōdit: qd in loco
publico Licinia C. F. iniussu populū dedicasset, sacrū nō videri esse. quā qdē rē quāta seuerita-
te, quātaq; diligētia senatus sustulerit, ex ipso S. C. facile cognoscetis. Videris ne Pr̄tori vrba
no negotiū datū, vt curaret, ne id sacrū esset! & vt si quē essent incisa aut inscripta literē tol-
lerēt! O tēpora, O mores, tū Censorē hominē sanctissimū simulacrū Cōcordiē dedicare Pō-
tifices in tēplo inaugurato prohibuerūt. post autē senat⁹ in loco augusto cōsecratā eā aram
tollendā, ex auctoritate pontificū cēsuit, neq; vllū est passus ex ea dedicatione literarum ex-
tare monimentū. tu procella patriē, turbo, ac tēpestas pacis, atq; otii, qd ī naufragio Reipubli-
cā, tenebris offusis, demerso populo, euerso atq; eiecto senatu dirueris, aedificaris, religione
* omni violata, Reip. tātum noīe cōraminaris, in hisce adibus, & in vrbe quā suis laboribus ac-
piculis cōseruasset, monimētū deletē Reip. collocaris ad Equitū notā, ad dolorē bonorū oīm,
sublatōq; Q. Catulī noīs incideris: id sperasti Rēp. diutius, q̄ quoad mecū simul expulsa care-
ret his mōenibus, esse lazurā! At si Pont. neq; is cui licuit, neq; id qd fas fuit dedicauit: quid
me attinet iā illud tertiū qd p̄posuerā docere: nō his institutis, ac verbis, qbus cerimonie po-
stulant, dedicasse. Dixi a principio, nihil me de sciētia vestra, nihil de sacris, nihil de abscondi-
to iure pontificū diciturū: quae sunt adhuc a me de iure dedicandī disputata, nō sunt q̄sita ex
occulto aliquo genere literarū, sed sumpta de medio ex rebus palam p magistratus actis, ad
collegiūq; delatis, ex S. cōsulto, ex lege. Illa interiora, iā vestra sunt: quid dicit, qd p̄cipere, quid
tangi, qd teneri ius fuerit. Quē si oīa ex Coruncani sciētia, q̄ peritissimus p̄r̄fex fuisse dicit,
acta esse cōstaret: aut si M. Horatius ille Puluillus, q̄ cū eius dedicationē multū p̄pter inuidiā
fictis religionibus impedirēt, restitit, & cōstātissima mēte Capitoliū dedicauit, huiusmodi ali-
cui dedicationi p̄fuisset: tū in scelere religio nō valeret, nedū valeat id qd impirus adolescēs,
nouus sacerdos, sororis p̄cibus, matris minis adductus, ignarus, inuitus, sine Collegis, sine li-
bris, sine auctore, sine scriptore, furtim mēte ac lingua titubante fecisse dicat. praesertim cum
iste impurus atq; impius hostis omniū religionū, q̄ cōtra fas & inter viros saepe mulier, & in-
ter mulieres vir fuisset, ageret illā rē ita raptim, & turbulente, vt neq; mens, neq; vox, neq; lin-
gua cōsisteret. Delatū tū est ad vos Pont. & post omniū sermone celebratū, quēadmodū iste p̄
posteris verbis, ominibus obscenis, idētidē se ipse reuocādo dubitans, timēs, haesitās, oīa ali-
ter ac vos in monimentis habetis, & p̄nūciarit, & fecerit. Qd quidē minime mirū est in tanto
scelere, tātaq; dementia, ne audaciā qdē locū ad timorē comprimendū fuisse. Etenim si nemo
vnq; pr̄do tā barbarus, atq; immanis fuit, q̄ cū fana spoliasset, deinde aram aliquā in littore
deserto somniis stimulat⁹ aut religione aliqua consecraret, nō horreret animo, cum diuinū
numen scelere violatū placare p̄cibus cogeret: qua tandē istū perturbatione mētis omniū

Pro domo sua ad Pont. Fo. CLXXI.

templorū atq; tectorū, totiusq; vrbis prædonē fuisse cēsetis: cum pro detestatione tot scelerū vnā aram nefarie consecraret. Nō poterat villo modo (q̄q̄ & insolentia dominatus extulerat animos, & erat incredibili armatus audacia) nō in agēdo ruere, ac sepe peccare: præsertim illo pōrifice & magistro, q̄ cogere docere, anq̄ ipse didicisset. Magna vis est cū in deorū immortalū numine, tū vero in ipsa Republica, Diū immortales suorū tēploꝝ custodē ac præsidē sceleratissime pulsum cū viderēt, ex suis tēplis in eius aedes immigrare nolebāt. itaq; istius vecorū dissimī mātē cura metuq; terrebāt. Res vero publica, q̄q̄ erat exterminata mecū, tñ obuersabat ante oculos exterminatoris sui, & ab istius inflāmato atq; ignito furore iā tū me seq; re-
petebat. Quare qd est mirū, si iste metus furore instinctus, scelere p̄ceps, neq; institutas cerimonias p̄sequi, neq; verbū vllū solēne potuit effari: Quē cū ita sint Pōrifices, reuocate iā animos vestros ab hac subtili nostra disputatione ad vniuersam Rēpublicā, quā antea cū viris fortibus multis, in hac vero causa solis vestris ceruicibus sustinetis. Vobis vniuersi senatus perpetua auctoritas, cui vosmetipsi p̄stātissimi semp in mea causa p̄fuitis: vobis Italiae magnificentissimus ille motus, municipiorūq; cōcursus: vobis cāpus, centuriatūq; vna vox oīm, quarū vos principes, atq; auctores fuistis: vobis oēs societates, oēs ordines, oēs q̄ aut re, aut spē deniq; sunt boni: oēs tū erga meā dignitatē studiū, & iudiciū nō modo cōmissum, verū etiā cōmendatū esse arbitrabant. Deniq; ipsi diū immortales, q̄ hāc vrbē, atq; hoc imperiū tuētur, vt esset oībus gētibus posteritatiq; perspiciū, diuino me numine esse Reip. redditū, idcirco mihi videtur fructū ipm reditus & gratulationis meæ ad suorū sacerdotū potestātē iudiciūq; reuocasse. Hic est em̄ reditus Pontifices, hęc restitutio, in domo, in sedibus, in aris, in focis, in diis penatibus recuperādis. quorū si iste suis sceleratissimis manibus tecta sedesq; conuellit, ducibusq; cōsulibus tāq; vrbe capta hāc vnā domū quasi acerrimū p̄pugnatoris sibi delendā putauit: tū illi diū penates, ac familiares mei, p̄ vos in meā domū mecū erunt restituti. Quocirca te Capitoline, quē p̄pter beneficia Populus Ro. Optimū, p̄pter vim, Maximū nominauit, teq; Iu-
no regina, & te custos vrbis Minerua, quē semp adiutrix cōsilioꝝ meorū, testis laborū extitisti, precor, ac q̄so: vosq; q̄ maxime me repetistis, atq; reuocastis, quorū de sedibus hęc mihi p̄posita est cōtētio, patriū penates, familiaresq; q̄ huic vrbī & Reip. p̄sides estis: vos obtestor, quorū ego a tēplis, ac delubris pestiferā illā & nefariā vim depulsi: teq; Vesta mater, cuius castissimas sacerdotes ab hominū amētia, furore, & scelere defendi: cuiusq; ignē illū sempiternū non sum passus aut sanguine ciuiū restinguī, aut cū totius vrbis incēdio cōmisceri: vt si in illo p̄ne fato Reip. obieci meū caput p̄ vestris cerimoniis, atq; tēplis perditissimorū ciuiū furori, atq; ferro: & si iterū cū ex mea contētionē interitus bonorū oīm q̄reretur, vos sum testatus, vobis me ac meos cōmendauī, meq; ac meū caput ea cōditiōne deuouī, vt si & eo ipso tēpore, & ante in consulatu meo, cōmodis meis oībus, emolumētis, p̄miis p̄termisissis, cura, cogitatione, vigiliis oībus, nihil nisi de salute meorū ciuiū laborassem, tū mihi Rep. aliquādo restituta liceret frui: sin autē mea cōsilia patrię nō p̄fuisent, vt perpetuū dolorē auulsus a meis sustinerē: hanc ego deuotionē capitis mei, cū ero in sedes meas restitutus, tū deniq; conuictā esse, & cōmissam putabo. Nā nūc quidē Pont. non solū domo, de qua cognoscitis, sed tota vrbe careo, in quā videor esse restitutus. Vrbis em̄ celeberrimę & maxime partes aduersum illud nō momentū sed vulnus patrię cōruentur. quē cū mihi conspectū morte magis vitādū fugiēdūq; esse videatis: nolite quāso eū, cuius reditu restitutā Rēp. fore putastis, nō solū dignitatis ornamentis, sed etiā vrbis partibus velle esse priuatū. Nō me bonorū direptio, non tectorū excisio, nō depopulario prædioꝝ, nō præda consulū ex meis fortunis crudelissime capta permouet: caduca semp & mobilia hęc esse duxi, nō virtutis, atq; ingenii, sed fortunæ, & tēporū muneris: quorū ego nō tam facultatē vnq; & copiā expetendā putauī, q̄ & in vtendo rationē, & in carendo patiētiam. Etenim ad nostrū vsum propemodū iam est definita moderatio rei familiaris: liberis autē nostris satis amplum patrimoniu paterni nominis, ac nostræ memorię relinquemus. Domo per scelus erepta, per latrocinū occupata, per religionis vim sceleratius etiam ædificata, q̄ euersa, carere sine maxima ignominia Reipublice, meo dedecore, ac dolore non possum. Quapropter si diis immortalibus, si senatui, si Populo Romano, si cūctæ Italiae, si prouinciis, si exteris nationibus, si vobismetipsis, q̄ in mea salute principē semper locum auctoritatēq; tenuistis, gratū & iucundū meū reditū intelligitis esse, quāso, obtestorq; vos pontifices, vt me, quē auctoritate, studio, sententiis restituisistis, nūc, quoniam Senatus ita vult, manibus quoq; vestris in sedibus meis collocetis.

Iupiter
Capitolini
cur
Optimus
Maximus

Deuotū
meū caput

Patrimonia
nū paterni
nominis